

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 841

EEN BRUTALE GOOCHELTRUC.

20 cent

De reus vermoeide zich en zijn ontzaglijke stooten werden minder zeker en gevaarlijk.

NIEUWE SERIE

EEN BRUTALE GOOCHELTRUC

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN ADVERTENTIE IN DE „TIMES“.

Het Norfolkhotel te Londen telde sedert eenige dagen onder zijn logeergasten een zonderling personage, dat reeds eenige malen de aandacht had getrokken van de andere gasten van dit hotel in een der Noordelijkste wijken van Londen.

Hij kon ongeveer vijftig jaar zijn.

In een politierapport zou men zijn gestalte waarschijnlijk hebben gekenmerkt als „middelmatig“.

Hij liep steeds eenigszins gebogen en was blijkbaar altijd met zichzelf in gesprek, te oordeelen naar zijn steeds in beweging zijnde lippen.

Hij had een gebruide gelaatskleur, waarbij zijn spierwit haar zonderling afstak.

Omtrent den landaard van dezen in zichzelf gekeerden vreemdeling konden de agenten het maar niet eens worden.

Sommigen hielden hem voor een Indiër, anderen voor een Javaan, maar ook waren er velen die hem een Fin of een Pool noemden.

Hij sprak voortreffelijk Engelsch maar met een eenigszins zangerig accent.

In het vreemdelingenboek had hij zijn naam als volgt ingevuld: „Ian Dobrinsky, prestidigitateur“.

Hij was dus een vreemdeling met een eigenaardig beroep en misschien hadden degenen

die hem een Pool noemden, toch wel gelijk, als men tenminste naar den naam moest oordeelen.

Dobrinsky lie zich echter zelf aan al deze veronderstellingen weinig gelegen liggen.

Hij ging kalm zijn weg zonder zich ooit met iemand te bemoeien.

Hij had een kleine kamer gehuurd op de bovenste verdieping en daar stond een groote kist die al zijn goochelapparaten bevatte.

Nu en dan kwam hij terug met een klein pak onder den arm en soms ontving hij het bezoek van een of anderen instrumentmaker, die hem weder een nieuw, door hem zelf uitgevonden apparaat kwam brengen.

Maar dat was dan ook het eenige bezoek wat Dobrinsky ontving.

Vrienden scheen hij hier in het geheel niet te hebben

Hij was ook niet veel op zijn kamer, en scheen het liefst door de straten van Londen te dwalen.

Telkens als hij terugkeerde was zijn eerste gang naar het loket in de loge van den portier om te zien of er geen brieven voor hem waren gekomen.

Hij at ook niet in het hotel, maar gebruikte zijn maaltijden ergens anders.

Over het algemeen was hij een zeer stille,

bedaarde heer en in het geheel niet het type van den Variétéartiest.

Op een dag, ongeveer een week nadat Ian Dobrinsky zijn intrek in het hotel had genomen, konden de bezoekers van de groote leeszaal de volgende advertentie in de „Times” lezen :

„Ian Dobrinsky, de beroemde prestidigitateur, is zoeven van zijn tournée door de Vereenigde Staten teruggekeerd. Hij stelt zich disponibel voor het opluisteren van soirées, buitenpartijen en anderzins. Voor het arrangeeren van kinderfeesten en dergelijken. Uitstekende referenties staan hem ten dienste. Daar hij binnenkort opnieuw zijn contractueele verplichting in Rusland moet nakomen, geeft hij de geachte Engelsche cliënteele in overweging zich zoo spoedig mogelijk tot hem te wenden. Adres: Norfolk Hotel, Londen.”

Maar deze advertentie kwam niet alleen in handen van de gasten van het Norfolk-hotel, zij werd ook daarbuiten gelezen.

Zoo kwam zij ook onder de oogen van graaf Edmund Blackshire, den bezitter van een zeer groot landgoed dicht bij de Westkust van het Schotsche graafschap Ayr en niet dat hij alleen de advertentie las, maar ook zijn oudste dochter, die juist twee en twintig jaar was geworden, en die binnenkort haar verloving zou vieren met den jongen burggraaf Woodhorse, luitenant bij de bereden garde.

Dit bevallige meisje snelde met het blad in de hand naar haar vader, die zich in zijn werkkamer ophield, onder den uitroep :

— O vader, nu heb ik eindelijk iets origineels bedacht

De oude graaf keek van zijn krant op, nam zijn hoornen lorgnet van zijn grooten haviksneus en keek zijn dochter met zijn doordringende grijze oogen vragend aan.

— Wat bedoel je, Edith, en waar heb je het over vroeg hij.

— Maar vader! riep het meisje pruilend uit. Waarover zou ik het nu anders kunnen hebben dan over mijn verlovingsfeest.

— Neem mij niet kwalijk, kindlief, dat had ik aanstonds moeten begrijpen! riep graaf Edmund. Zeg mij dan maar wat je voor moois ontdekt hebt.

In plaats van een rechtstreeksch antwoord te geven las Edith de advertentie van het begin tot het einde voor.

Toen keek zij haar vader met vragenden

blik aan en zeide :

— Is dat niet prachtig, vader ?

— Ik weet het niet kind, zeide de oude graaf aarzelend. Ik ben zeker niet al te goed op de hoogte. Wie is eigenlijk die mijnheer Dobrinsky ?

— Maar vader, weet u dat niet eens ? Dat is die beroemde Russische goochelaar, die twee jaar geleden in het Olympiatheater is opgetreden. Wij zijn er toen nog met zijn allen heen geweest. Francis was er ook bij, voegde zij er blozend aan toe.

— Misschien heb je het daarom zoo goed onthouden, zeide haar vader droogjes. Wat mij betreft, ik moet bekennen dat dit gewichtige voorval geheel en al uit mijn geheugen is gegaan. En wat wil je nu eigenlijk met dien heer Dobrinsky ?

— Maar vadertje, wat is u vandaag traag van begrip. Natuurlijk wil ik hem hier laten komen op onze tuinpartij. Ik zocht al lang naar een aardige attractie, en nu heb ik er een gevonden. U hebt er zeker toch niets op tegen ?

— Als ik je er een plezier mee doe — dan zeker niet, kind. Wanneer is die partij eigenlijk ?

Edith hief dreigend haar klein wijsvingertje op.

— Als het uw eigen verlovingspartij maar betrof, dan zoudt u wel beter op de hoogte zijn riep zij op bestraffenden toon uit. Het is nog maar drie dagen. Wacht, ik zal het op uw wandkalender schrijven, dan vergeet gij het niet.

Zij snelde naar den kalender en schreef met een sierlijk gouden zakpotloodje eenige woorden op het kalenderblad.

Daarop huppelde zij weder naar haar vader toe en sloeg haar armen om zijn hals.

— Dus u zorgt er voor dat hij hier komt, vader ? Hij moet een paar origineele toeren doen.

— Beste Edith, dat vergeet ik zeker, riep graaf Edmund wanhopig uit. Ik heb juist in dezen tijd zooveel te doen. Schrijf jij dien man zelf maar eens.

— Wat mag ik hem aanbieden, vader ?

— Nu, tien pond sterling zal voor zijn kunstenmaken wel voldoende zijn.

— Het is maar goed dat hij u niet hoort. Dobrinsky beschouwt zich zelf zeker niet als een gewoon variétéartiest.

— Nu, maak er dan twaalf van, hernam haar vader schouderophalend. Maar meer is toch zeker niet noodzakelijk.

— Ik dank u wel. Ik ga hem aanstonds schrijven.

Het jonge meisje danste het vertrek weder uit en ging regelrecht naar haar boudoir.

Maar al liep zij snel, zoo had zij hiervoor toch geruimen tijd noodig, want het prachtige oude heerenhuis, dat men bijna wel een kasteel mocht noemen, was zeer groot.

Het lag op een tamelijk hoogen heuvel, een weinig ten noorden van het plaatsje Dalry, dat aan den spoorweg van Glasgow naar Stanrayr is gelegen in een der fraaiste streken van de Westkust van Schotland.

Als men op het dak van het huis stond, op een gedeelte waarvan met groote kosten een hangende tuin was aangelegd, dan had men een prachtig uitzicht over het heuvel-landschap, dat zich tot aan den oever van de Clydebaai uitstreckte.

Van den hoofdingang van het prachtige huis strekte zich een breede weg uit, die eerst door een fraai uitgestrekt park liep vandaar den heuvel afdaalde en zich beneden vereenigde met den grooten straatweg, die langs de

spoorbaan naar Glasgow liep.

Het boudoir van Edith Blackshire was op de eerste verdieping van het huis gelegen.

Van beide vensters genoot men een heerlijk uitzicht over het park en over de dichtbegroeide hellingen van den heuvel.

Het jonge meisje zette zich aanstonds aan een kleine schrijftafe van rozenhout en schreef een kort briefje aan Ian Dobrinsky waarin zij hem verzocht drie dagen later eenige nummertjes ten beste te geven op de tuinpartij die dan in het park van het groote heerenhuis zou plaats vinden.

De brief werd nog denzelfden dag bezorgd aan zijn adres, waarschijnlijk tot groote vol-doening van den Russischen goochelaar.

Maar of hij er tevreden over was of niet, kregen de gasten van het Norfolk hotel niet te weten, want even bedaard als altijd, met zijn handen op zijn rug gevouwen, het hoofd met de spierwitte haren eenigszins gebogen, bleef Dobrinsky rondloopen.

HOOFDSTUK II.

DE TUINPARTIJ.

De dag van het verlovingsfeest was aangebroken.

Op het terras voor het heerenhuis en in de aangrenzende breede lanen van het park bewoog zich een opgewekte menigte.

Daar waren ouden van dagen zoowel als jongelieden en kinderen bijeen.

Het was een prachtige lentedag.

Inderdaad was het de eerste mooie dag van het jaar dien Engeland nog gekend had.

Als bij tooverslag waren de boomen en struiken uitgebot.

Een heerlijke geur van meidoorn en séringen vervulde de lucht.

Overal klonk opgewekt gepraat.

De oude heeren spraken over politiek, de oude dames over de nieuwste mode en over het succes van een nieuwen heldenbariton, de kinderen ravotten en de jongelieden flirte, met elkaar.

Op een groot grasveld was een soort tooneel opgericht, waarvoor een groot aantal banken en stoelen was geplaatst en waarop reeds een toepasselijk tooneelstukje was opgevoerd, waarbij door de jonge meisjes veel gegicheld en door het verloofde paartje, vooral wat de vrouwelijke helft betreft, erg gebloed was.

Aanstonds zou er nog een bekende zangeres optreden en vervolgens de goochelaar aan de beurt komen.

Ian Dobrinsky was precies op tijd verschenen, had in korte woorden aan den bediende gevraagd waar hij zijn moest, had vervolgens zijn groote tasch met goochelapparaten achter de schermen van het tooneel neergezet en zich daarop bescheiden teruggetrokken, totdat het zijn beurt zou zijn.

In afwachting dat de zangeres haar gaven zou ten toon spreiden, deed de jeugd een dansje op het plankier dat over een gedeelte van het grasperk was gelegd, bij de tonen van een verdekt opgesteld orkestje.

Rijk gegalonneerde bedienden liepen heen en weder, beladen met ververschingen.

De ouders van het verloofde paartje keken glimlachend toe.

Voor die van den bruidegom was dat tamelijk lastig, want om de waarheid getrouw te blijven was de vader een brombeer, die bijna onophoudelijk aan jicht leed, en de moeder een trotsche dame met een gezicht zoo zuur als een citroen.

De bruidegom zelf was een knappe jonge man, van omstreeks denzelfden leeftijd als zijn verloofde.

De kleedzame uniform stond hem uitstekend.

Hij was bijna voortdurend in gezelschap van Edith en had reeds tal van dansen met haar gedanst.

Maar nu klonk er een bel.

Het dansen was gedaan.

Men nam zijn plaatsen op de stoelen en banken voor het tooneel weder in.

De donkere gordijnen weken uiteen en de zangeres trad op.

Het was een zeer zwaarlijvige dame met drie onderkinnen en die de eerste jeugd reeds tamelijk ver achter den rug had.

Zij schitterde oogverblindend door het groote aantal juweelen dat zij bij zich droeg.

Met een stem als van een kerkklok, zong deze dame eenige liederen, die zij zelve misschien toepasselijk achtte, maar die wellicht bij een begrafenisplechtigheid meer van pas zouden zijn geweest.

Niettemin waren de gasten beleefd genoeg om uitbundig in de handen te klappen, toen de zangeres na een diepe buiging het tooneel weder verliet.

Een oogenblik later verscheen zij weder met een sjael om, genadig glimlachend en links en rechts buigend te midden van het publiek om op haar beurt een plaatsje te vinden.

Er verliepen omstreeks vijf minuten en daarop werden de gordijnen opnieuw terzijde getrokken.

Op het tooneeltje stonden nu een paar tafeltjes, waarop eenige goocheltoestellen, eenige stoelen, een groote lederen tasch, een paar kistjes die erg geheimzinnig uitzagen en voorts de gewone toestellen van een goochelaar.

Dadelijk was het stil.

Daar kwam de beroemde Dobrinsky tusschen de schermen te voorschijn.

Hij droeg een tamelijk versleten rok en had een lichtgrijze overjas aan gedaan.

Zijn ernstig gelaat vertoonde thans een flauwen glimlach, toen hij zijn oogen vluchtig over het publiek liet dwalen.

Hij kuchte eens, wreef zijn handen over elkaar en hield toen een korte toespraak.

Vervolgens begon hij met zijn toeren.

En het bleek al dadelijk dat de roem van Dobrinsky nog niet getaand was.

Wat hij deed was werkelijk in de hoogste mate merkwaardig.

Hij tooverde een gans en twee kippen uit zijn hoogen hoed, liet een kanarievogel met kooi en al verdwijnen, vervaardigde eene onmetelijke Engelsche vlag van een gewonen zakdoek en deed nog meer wonderlijke dingen.

De kinderen juichten hem uitbundig toe en ook de ouderen, die toch al blasé meenden te zijn klaptten geestdriftig in de hand.

Toen het gerucht wat bedaard was trad Dobrinsky opnieuw naar voren en zeide met zijn zangerige stem:

— Geachte dames en heeren! Uw applaus verheugt mij zeer. Maar ik heb u nog niet alles laten zien waartoe ik in staat ben.

Hij nam zijn doekspeld uit zijn das en hield het kostbare voorwerp in de hoogte.

Daarop hernam hij:

— Ik schat deze doekspeld op tien pond sterling. Zooals gij zien kunt werp ik haar thans in dezen kristallen bokaal.

De goochelaar voegde de daad bij het woord.

Hij tikte met zijn goochelstaafje tegen den grooten kristallen beker, die bijna zoo groot was als een goudvisschenkom en vervolgde toen:

— Gij kunt het voorwerp duidelijk op den bodem van den kristallen bokaal zien liggen. Daar ginds, op bijna vijf meters afstand op dat tafeltje, ziet gij een tweede kristallen vaas van denzelfden omvang. Ik keer haar om en klop er tegen. Gij ziet, dat zij volkomen leeg is en dat de voet van massief kristal is vervaardigd. Welnu, ik zeg niets dan hokus pokus pilatus! De doekspeld is verdwenen, maar uit deze tweede vaas haal ik tien souverains.

Inderdaad de doekspeld was uit de eerste vaas verdwenen.

Dobrinsky greep de tweede vaas bij den voet, keerde haar om en liet toen tien splinternieuwe souverains in de holling van zijn linkerhand vallen.

Een kreet van bewondering steeg onder het publiek op.

Daarop volgde een luid applaus.

De goochelaar wachtte weder tot het stil was geworden en vervolgde toen:

— Daar ik liever mijn doekspeld terug heb zullen wij thans de tien goudstukken weder in deze vaas doen.

Hij liet de tien gouden munten een voor een in de vaas vallen, zwaaide even met zijn stokje en — het goud was eensklaps verdwenen, terwijl de doekspeld weder op den bodem van de eerste vaas lag.

Weer barstte een luidruchtig applaus los.

De goochelaar dankte met een diepe buiging.

Toen hernam hij:

— Het zou van mijn kant niet vriendelijk zijn, dames en heeren, als ik u niet in staat stelde denzelfden aardigen toer te verrichten. Ieder uwer mag mij een ring, een broche, een goud horloge, juweelen oorringen of iets dergelijks geven. Gij moet daarbij de waarde van het juweel noemen en als ik veertigduizend pond sterling aan juweelen in dezen bokaal bijeen heb dan zal ik die veranderen in veertigduizend souverains.

Een luide kreet van instemming en gejuich

ging op.

Het voorstel had een verbazend succes.

De parvenus onder de aanwezigen — en die waren talrijk — verheugden er zich al op dat zij in het openbaar de waarde hunner sieraden konden uitschreeuwen.

Iedereen drong dus naar voren om er toch maar het eerst bij te zijn.

Maar Dobrinsky bleef steeds even rustig.

— Niet dringen, kalm aan, ieder krijgt zijn beurt. Een voor een wat ik verzoeken mag.

En nu kwamen de schatrijke dames en heeren langs het tooneeltje loopen en overhandigden hem hun sieraden.

Deze een paar diamanten oorknoppen, gene een paar echte paarden, die weer een gouden armband of een met paarden bezette haarkam.

Langzaam werd de vaas vol.

En nog steeds klonk het geroep:

— Een gouden potlood, — vijf pond sterling!

— Een diamanten broche — driehonderd vijftig pond sterling!

— Twee diamanten oorhangers — duizend pond sterling!

De goochelaar noteerde kalm de bedragen.

Van tijd tot tijd klonk zijn rustige stem:

— Even wachten, dan kan ik optellen.

Maar eindelijk was dan de kom geheel vol.

En bijna tegelijkertijd klonk de stem van den goochelaar:

— Dertig duizend negen honderd acht en zeventig pond. De veertigduizend pond zijn weliswaar niet geheel compleet, maar het zal aan het welslagen van den toer wel niets afdoen!

De aanwezigen keken vol aandacht naar de kristallen vaas met haar kostbaren inhoud.

Iedereen wachtte met spanning de verandering in veertig duizend pond sterling.

Toen trad Dobrinsky weder naar voren en zeide:

— Hooggeachte dames en heeren! In deze vaas is dus voor een waarde van bijna veertig duizend pond sterling bijeen. Ik was van plan al dat fraais in goudstukken te veranderen! Maar thans wil ik u een ander voorstel doen!

De goochelaar wierp langzaam een blik in het rond.

Het publiek keek hem vol verwondering aan.

Een paar bakvischjes klapten opgewonden in de handen.

Dobrinsky klopte even met zijn goochelstokje tegen de vaas, die met kostbaarheden

gevuld was en vervolgde toen:

— Ik zal nu, met uw goedvinden, deze gele tasch nemen.

Hij voegde de daad bij het woord en nam de tasch van den stoel waarop zij gestaan had.

Hij opende haar en ging toen voort:

— Ik neem nu deze vaas met beide handen op! Gij moet mij goed volgen want het is een uiterst belangwekkende toer een toer dien ik reeds eenige malen met groot succes zelfs voor gekroonde hoofden heb vertoond. Zij is tamelijk zwaar, maar dat zal geen beletsel zijn! Nu treed ik op de tasch toe en ledig den inhoud van de vaas daarin. Gij ziet wel dat er geen bedrog in het spel is! Gij hebt het toch allen goed gezien, niet waar?

— Ja, ja klonken verscheidene stemmen.

— Welnu, ik zet de ledige vaas weder op tafel en ik sluit de tasch!

Met gespannen aandacht had het publiek al zijn bewegingen gevolgd.

Men begreep nog volstrekt niet wat er zou geschieden.

Maar dat zou men spoedig genoeg bemerken!

De goochelaar trad weder naar voren en zeide:

— Gij hebt mij nu veertig duizend pond sterling ter hand gesteld, dames en heeren, en daarvoor zeg ik hartelijk dank! Ik verzeker u dat het leeuwendeel van deze juweelen, in goudstukken omgezet, ten goede zal komen aan duizenden armen en ellendigen die het beter kunnen gebruiken dan gij. Ik ben er van overtuigd dat gij allen mijn plan volkomen goedkeurt. Ik heb toch zeker goed geraden?

Weer wierp de goochelaar een onderzoekenden blik om zich heen.

Een zekere ongerustheid had zich van het publiek meester gemaakt.

Niemand begreep nog goed of de goochelaar comédie speelde dan wel of het hem ernst was.

Men keek elkander eens aan, sommigen lachten gedwongen, anderen mompelden eenige afkeurende opmerkingen.

Zij vonden dat de goochelaar wel wat te ver ging.

Maar deze scheen in het geheel niet te letten op den indruk dien zijn woorden maakten.

Hij greep de tasch en ging kalm door:

— Ik kan dus mijn taak hier wel als geëindigd beschouwen, geachte dames en heeren!

Hij zette de tasch neer en trok vlug zijn overjas aan.

Uit een der zakken haalde hij een slappen

hoed, dien hij op het hoofd drukte.

Daarop maakte hij een diepe buiging, greep opnieuw de tasch en riep:

— Ik dank u nogmaals voor uw goedgeefsheid en ik verzeker u dat uw vorstelijke gift

nuttig zal worden besteed!

En met deze woorden sprong de gewaande goochelaar tusschen de schermen en snelde zoo vlug als een haas de breede parklaan af.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaat reeds 40 jaar
De DUBEC No 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK III.

GEVANGEN!

De aanwezigen waren door dezen onverwachten afloop van den goochelaar zoodanig verrast dat aanvankelijk iedereen stijf als een pilaar met open mond op zijn plaats bleef zitten.

Maar tamelijk spoedig hadden sommige heeren hun tegenwoordigheid van geest terug gekregen.

Terwijl de dames luidkeels begonnen te gillen en om de politie schreeuwden, begonnen de heeren de achtervolging.

Ongelukkigierwijs had de vluchteling reeds een grooten voorsprong.

Men kon hem aan het einde van de breede laan juist zien verdwijnen.

Zijn doel was duidelijk. Hij wilde door het park een zijweg bereiken die naar den hoofdweg leidde, waar hij waarschijnlijk wel zou worden opgewacht door nog meer medeplichtigen met een snelle auto.

Het was dus zaak den handigen en brutalen roover in te halen voor hij in dat opzet was geslaagd.

Francis Woodhorse liep aan het hoofd van het troepje heeren dat de achtervolging was begonnen.

Hij kende de verschillende taantjes van het park uitstekend en hij zou hier niet licht verdwalen.

Hij vuurde de anderen tot steeds grooteren spoed aan.

Plotseling slaakte hij een kreet van vreugde.

— Hij slaat een verkeerden weg in, riep hij opgewonden. Zoo loopt hij regelrecht op het huis toe!

Hij wendde zich tot de heeren die hem vergezelden en zeide:

— Laten zes van u hier blijven om hem

den weg te versperren als hij zijn vergissing bemerkt en op zijn schreden terugkeert. Met zes anderen zal ik dit zijpaadje inslaan en zoo zal hij beslist in de val moeten loopen!

Aanstonds werd het bevel opgevolgd.

Nog geen halve minuut later scheen de gewaande goochelaar zijn noodlottige vergissing te hebben bemerkt.

Hij stond stil en scheen in beraad, wat te doen.

Daarop keerde hij op zijn schreden terug.

Maar het was reeds te laat!

Op het pad, hetwelk hij zooeven had gevolgd, stonden zes mannen, die er niet bepaald geruststellend uitzagen, te meer, daar drie hunner niet geschroomd hadden, hun revolver ter hand te nemen, en er naar allen schijn gebruik van zouden maken ook!

Weer stond de vervolgde een oogenblik stil.

Maar daar hoorde hij reeds schreden achter zich.

Blijkbaar was hij ingesloten!

Toen kwam het over zijn lippen:

— Ik ben benieuwd, wat Raffles hiervan zeggen zal, en hoe ik mij uit dit gevaar bevrijd!

Dat mocht de gewaande goochelaar inderdaad wel vragen, want de achtervolgers waren hem nu vlak op de hielen, en sloten hem van beide zijden in!

Tevergeefs zocht de achtervolgde naar een uitweg.

De weg, waarop hij zich bevond, was aan weerszijden dicht met kreupelhout begroeid, en er viel niet aan te denken, een poging te wagen, zich door dit kreupelgewas een weg te banen, daar men hem al te gemakkelijk

zou kunnen volgen, en nu bovendien reeds al het bediendenpersoneel van het kasteel moest zijn gealarmeerd, om van de honderden gasten te zwijgen!

— Dat komt er van, als men geen voldoende studie heeft kunnen maken van het terrein zijner werkzaamheden, zuchtte de vluchteling. Een goede les voor een volgenden keer — ten minste als er voor mij nog een volgende keer zal komen!

En na deze opmerking te hebben gemaakt, zette de man zich aan den kant van het pad neder en wachtte met berustende wijsgeerigheid zijn lot af.

Dat zou niet lang op zich laten wachten.

Hijgend kwamen de twaalf heeren van beide kanten aanstormen.

En een paar seconden later waren zij bij hem.

— Zoo — hebben we je eindelijk, mijnheer de goochelaar! riep Francis woedend uit. Dat was een heel goede truc — maar de onze is ook niet kwaad vindt gij niet?

— Zij is integendeel zeer goed, mijnheer! antwoordde de man, terwijl hij opstond en den jongen officier vrijmoedig aankeek. Het is maar jammer, dat zij voor mij zulke onaangename gevolgen zal hebben!

— Ik ben blij dat gij dat inziet! riep de jonge man hoonend uit. En geef mij nu aanstonds dat valies met de kostbaarheden terug, dat gij zoo schaamteloos hebt weten te rooven!

— Foei, mijnheer Woodhorse! Welk een ordinaire uitdrukking gebruikt gij daar toch! Ik heb dit kostelijke goedje immers slechts willen onteigenen ten bate van anderen — niet van mij zelf!

— Zwijg maar! Wij zullen je later wel gelegenheid geven, je voor den rechter schoon te wasschen! Als je dat gelukt, dat ben je een nog knapper goochelaar, dan waarvoor we je hebben gehouden! En nu vooruit! Loop voor ons uit naar het kasteel! En tracht niet te vluchten, want ik zou niet aarzelen, van mijn revolver gebruik te maken!

— Ik denk er niet aan, mijnheer Woodhorse, zeide de goochelaar vriendelijk!

— Dat is je ook geraden!

— Maar waarom wilt gij mij naar het kasteel brengen, als ik u vragen mag? vroeg de gevangene deemoedig. Ik heb daar geloof ik, niets te maken!

— Meer dan gij denkt! Wij zullen zoo vrij zijn, u daar op te sluiten, tot er om de politie getelefoneerd is!

— Dat heb ik, met uw welnemen, reeds gedaan, mijnheer Woodhorse! klonk nu een heldere stem.

De man, die deze woorden gesproken had, was een deftig heer van omstreeks zestig-jarigen leeftijd, nog ongebogen, slank en met een energiek gelaat.

Het was een ingenieur, die pas weinige dagen geleden in de buurt was komen wonen en op een roeitocht kennis had gemaakt met Graaf Edmund Blackshire.

— Dat is heel vriendelijk en attent van u, mijnheer Salmon zeide Francis. Dat spaart mij de moeite uit, het zelf te moeten doen! Gij hebt zeker om den commissaris van Dalry getelefoneerd?

— Ja. Hij moet echter zelf voor een uiterst dringende zaak vertrekken en zou een plaatsvervanger zenden!

— Ik wilde, dat die maar meteen een drietal stevige veldwachters medebracht, om dit heerschap in te rekenen! bromde een der slachtoffers van den goochelaar. Veertig duizend pond sterling! Men moet maar durven! Het is een kapitaal!

Intusschen was het troepje het prachtige heerenhuis genaderd.

Toen men het zou binnentreden, was de ingenieur verdwenen....

De gevangene had in het geheel geen poging gedaan om te ontvluchten.

Blijkbaar had hij zich in zijn lot geschikt.

Zelfs scheen hij zich van de geheele zaak niet veel aan te trekken tot groote verontwaardiging van de heeren, die de eer zijner gevangenneming voor zich opeischten.

Hij werd onder goed geleide naar een der torenkamers gebracht van waar hij onmogelijk zou kunnen ontsnappen.

De kamer was zeer hoog gelegen, had een met dikke tralies voorzien raam in een volkomen gladden, ronden muur uitgespaard en een dikke eikenhouten, met ijzer beslagen deur.

Ten overvloede werden voor de deur nog twee bedienden op post gezet, die iedere poging tot ontsnapping onmogelijk zouden maken.

— Wat zullen wij nu met de tasch doen? vroeg een der dames, toen de eerste opwinding een weinig bedaard was.

— Mij dunkt, dat wij de sieraden maar weder aanstonds moesten verdeelen, stelde een ander voor.

— Dat zou ik niet doen! gaf een der heeren te kennen, die er zich op liet voorstaan, dat hij het wetboek van Strafrecht geheel onder de knie had.

— En waarom niet? werd er gevraagd.

— Omdat gij dan het stuk van overtuiging vernietigt, merkte de spreker van zoeven op.

— En mag dat niet? vroeg de dame onnoozel.

— Welneen! Dan zou de man immers niet veroordeeld kunnen worden. De commissaris moet er zich met eigen oogen van kunnen overtuigen, dat hier geen sprake is van een grap, zooals die schobbejak later zou kunnen beweren, maar dat het bloedige ernst is.

De meesten waren dit met den rechtskundige eens.

En zoo werd besloten, de tasch met de sieraden zoo lang in de brandkast van den heer des huizes te leggen, tot een commissaris van politie zou zijn verschenen.

Het spreekt van zelf, dat dit voorval heel wat opschudding had veroorzaakt.

Sommige dames hadden zelfs gemeend, flauw te moeten vallen.

En het echtpaar Blackshire wist niet wat het doen moest om iedereen gerust te stellen en putte zich uit in betuigingen van leedwezen en verontschuldigen.

Maar met de verdere teestelijkheid wilde het toch niet zoo recht meer vloten.

De spanning was te groot geweest.

Men wachtte slechts op de komst van den politiebeambte

En intusschen sprak men van niets anders dan van den ongehoorden brutalen diefstal midden op den dag, in tegenwoordigheid van een paar honderd personen, en nog wel van zulk een verbazend hoog bedrag.

Eindelijk sprak een der heeren op geheimzinnigen toon:

— Wil ik u eens wat zeggen? Ik geloof stellig, dat het aanstonds zal blijken, dat hier niemand anders aan het werk is geweest dan... nu, moet ik zijn naam nog noemen?

Een gespannen stilzwijgen volgde op deze woorden.

De meesten wisten maar al te goed, op wien de spreker doelde.

Maar een der gasten sprak den naam toch uit, al was het dan ook nog zoo zacht:

— Gij meent John Raffles, niet waar?

De spreker knikte zwijgend.

— Maar — dien heb ik mij altijd veel grooter voorgesteld, merkte een ander aarzelend op.

— Dan was het een medeplichtige. Maar het is ook zeer goed mogelijk, dat het Raffles zelf was, want zijn vermommingskunst grenst aan het wonderbaarlijke.

Weer onstond een angstig stilzwijgen.

Graaf Blackshire was de eerste die het verbrak.

— Kom, kom, zeide hij op gemaakt luchtigen toon. Gij overdrijft. Het is onmogelijk,

dat die Groote Onbekende op klaarlichten dag hier zijn streken zou durven vertoonen.

— Zeg dat niet, graaf, riep de heer die zoeven het eerst den naam van den geheimzinnigen gentlemandief had genoemd. Als gij stellig gelooft, dat hij er niet is — dan is hij er juist het meest.

Op die woorden keken de gasten elkander schichtig aan.

Het was alsof ieder eensklaps zijn buurman voor den lang gezochten inbreker hield.

Gelukkig kwam er spoedig een eind aan de spanning, want een der bedienden kondigde de komst van den plaatsvervanger van den commissaris van politie uit Dalry aan.

— Laat hem aanstonds hier komen, beval de heer des huizes.

De bediende trok zich terug en liet even later den politiebeambte in het ruime vertrek, dat op het park uitzag, en waar de gasten thans verzameld waren.

Het was een zonderling heerschap, die commissaris-plaatsvervanger.

Hij had zeer kromme beenen, een scheeven neus, scheef geplaatste wenkbrauwen, en ook zijn hoofd scheef op zijn schouders geplaatst.

Er leek wel niets volmaakt rechts te zijn aan den geheelen man.

Hij was blijkbaar zeer bijziende, en kneep telkens zijn oogen bijna dicht, als hij iets nauwkeuriger wilde bezien.

Hij had een tanig gezicht, overdekt met pukkels en puistjes, en omringd door vuilgrijs haar.

Alleen de scheeve neus was vuurrood, en aan zijn bevende handen en mummelende lippen was het duidelijk te zien, dat deze kleur niet door de natuur was veroorzaakt, maar veeleer door een uitgesproken voorliefde voor port en sherry.

Allen keken hem verbaasd aan.

Hij bleef even midden in het vertrek staan en kneep zijn oogen half dicht.

Blijkbaar zocht hij den heer des huizes.

Deze trad op hem toe en zeide:

— Ik ben graaf Blackshire, mijnheer. Heb ik het genoeg met den commissaris van politie uit Dalry te spreken?

— Dat is te zeggen... hi hi... niet met hem zelf, graaf. Ik ben zijn plaatsvervanger. De patroon is voor zeer dringende zaken op reis. Mijn naam is Shumkittle, om u te dienen... hi hi!

De politiebeambte scheen steeds erg veel vermaak in zijn woorden te vinden, want hij liet bijna al zijn zinnen vergezeld gaan

van een kinderachtig lachje.

Hij wreef zijn handen over elkaar, die er voor zijn doen krachtig en goed onderhouden uitzagen en vervolgde toen :

— Men heeft mij van hier opgebeld. Er is hier een aardig diefstalletje gepleegd, naar ik hoor... hi hi.

— Een diefstalletje, mijnheer? herhaalde graaf toornig. Zeg maar gerust een der brutaalste rooverijen, waarvan ik nog ooit gehoord heb. Er is hier zoeven voor niet minder dan veertigduizend pond sterling aan sieraden gestolen.

— Prachtig! Prachtig! riep de commissaris vol geestdrift uit, alsof men hem zoeven de grootste heldendaad had verteld.

— Gij moogt het prachtig vinden, mijnheer, vervolgde de graaf ongeduldig, maar zoo denken mijn gasten er niet over. Er zijn dames onder, die voor duizend pond zijn opgelicht.

— Verbazend! riep de commissaris uit, terwijl hij de handen in elkaar sloeg. En waar is de dader nu?

— Hij zit in een der torenkamers gevangen.

— Dat is ook prachtig, hi hi. Dan zullen wij dien heer eens even aan den tand voelen, zooals wij dat noemen. Breng mij maaraanstands bij hem.

— Dan zullen wij u vergezellen, mijnheer, zeide de graaf kalm.

— Mij vergezellen? En waarom? vroeg

de commissaris verontwaardigd. Denkt gij, dat ik het niet, alleen af kan?

— Daarvoor vrees ik niet. Maar die kerel ziet er sterk en vlug uit, nu hij niet langer voor grijsaard speelt — om de waarheid te zeggen — ik geloof niet, dat gij tegen hem zoudt zijn opgewassen als hij het eens in zijn hoofd mocht krijgen, u aan te vallen en te overmeesteren. Daarom is het veel beter, dat wij u vergezellen.

— Nu, mijnentwege! bromde de politiemans. Maar dan mag ik u zeker wel verzoeken, voor een goed glas port te zorgen, graaf. Zonder port kan ik niet behoorlijk denken. Het Recht zou er aan te kort komen, ziet gij, hi, hi.

— Zooals gij wilt, zeide de graaf op koelen toon. Wees dan zoo goed, mij te volgen, dan zal ik u den weg wijzen.

Daarop wendde hij zich tot den jongen officier, en eenige andere heeren, die in de nabijheid waren en vervolgde :

— De heeren zullen zeker wel zoo goed zijn, ons te willen vergezellen. De zaak kan in enkele oogenblikken zijn afgelopen, dunkt mij.

— Dat zal misschien wel een weinig van de hoedanigheid van uw port afhangen, graaf, hi hi, gichelde de commissaris. En nu heb ik u alleen maar te verzoeken, mij te willen voorgaan.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

HET VERHOOR.

Het groepje heeren verliet dus de groote tuienzaal, nagestaard door de dames en de achterblijvende mannelijke gasten.

De politiebeambte dribbelde met zijn kromme beenen achteraan.

Graaf Blackshire liep vooraan en wees den weg.

De heeren bestegen de groote trap, volgden een vrij lange gang, gingen nogmaals een trap op, die echter veel smaller en steiler was en bereikten ten slotte den toren, waar de ge-

waande goochelaar voorloopig gevangen was gezet.

Vol verbazing bekeek de commissaris de dikke muren en de zware deuren.

— Het zou niet gemakkelijk zijn hieruit te ontsnappen, hi hi, grinnikte hij. Het is een ware gevangenis uit de middeleeuwen, graaf.

— Dat zou ik denken, zeide graaf Blackshire trotsch. Reeds menig misdadiger heeft hier over zijn wandaden moeten nadenken,

soms zijn geheele leven lang.

Onder het spreken had hij een zeer zwaren sleutel uit zijn zak gehaald en in het slot van een eikenhouten met massieve ijzeren bouten versterkte deur gestoken.

Het slot knarste en de deur ging open.

Allen traden het kleine vertrek binnen, waar Dobrinsky kalm op een ouderwetschen stoel zat en zich onledig hield met het rooken van een fijne sigaret.

Hij nam niet veel notitie van de binnentredenden, maar wierp hen een spottenden blik toe en deed een langen haal aan zijn sigaret.

In het kamertje bevond zich, behalve de stoel, nog een brits, en een kleine withouten tafel.

Het eenige venster was zeer klein en door stevige tralies afgesloten.

De commissaris begon nu blijkbaar het gewicht van zijn taak te begrijpen.

Hij kuchte eens, trad naar voren en keek den gevangene onderzoekend aan.

Toen wendde hij zich tot den graaf en maakte de onverwachte opmerking :

— Een sympathiek gezicht, vindt gij niet ?

De graaf fronste de wenkbrauwen.

— Ik moet u bekennen, dat ik nog niet goed naar zijn gezicht gekeken heb, zeide hij. Maar sympathiek of niet, de man heeft voor een waarde van 40.000 pond sterling gestolen of willen stelen. Dat is voor mij de hoofdzaak.

— Ja, en voor hem ook, hi hi, kwam de commissaris.

— Ik hoop, dat gij uw plicht zult weten te doen, mijnheer. Dat is alles, wat ik te zeggen heb, hernam graaf Blackshire.

— Daarvoor behoeft gij niet te vreezen, graaf. Ik heb het al meer bij de hand gehad, dat kan ik u verzekeren. Wat ik zeggen wilde, zijn de heeren soms gewapend ?

— Allen, antwoordde Francis Woodhorse. Maak u niet ongerust. Als de kerel soms een poging mocht wagen, te ontsnappen, dan zou hij dadelijk een half dozijn kogels tusschen de ribben hebben.

— Hm ! Dat zou hoogst onaangenaam voor hem zijn, hi, hi, meende de commissaris. Dan zal hij er beter aan doen, zich maar rustig te houden. Denkt gij er ook niet zoo over, mijnheer, zoo wendde hij zich tot den gevangene, die in het geheel geen acht scheen te slaan op hetgeen er om hem heen voorviel.

— Ik ben het volkomen met u eens, mijnheer, antwoordde hij.

— Zoo mag ik het hooren. Dan zullen wij nu maar eens tot het verhoor overgaan, want als ik mij niet vergis, zie ik daar den bediende

reeds met de kostelijke port.

Inderdaad was er zoo juist een bediende binnengetreden, die een flesch portwijn en eenige glazen op een blad droeg.

— Zult gij mij geen gezelschap houden, mijne heeren ? vroeg de commissaris verbaasd.

— Neen, mijnheer ! antwoordde graaf Blackshire. Wij gelooven niet, dat dit het goede oogenblik is, om port te drinken.

— Mijn waarde graaf, zeide de commissaris op plechtigen toon, ik zeg u, dat alle oogenblikken goed zijn om port te drinken !

De bediende had de flesch opengetrokken en het glas volgeschonken.

De politiebeambte dronk het in een enkelen teug ledig, veegde zijn gele snor af en zeide tevreden :

— Nu valt er met mij te praten ! Ik zie, dat er maar één stoel is en die komt natuurlijk van rechtswege toe aan den vertegenwoordiger van het gezag, hi hi ! Als de graaf en de burggraaf soms op de brits willen plaats nemen, dan moeten zij zich vooral niet geneeren !

Hij nam plaats op den stoel, na den gevangene met een wenk te hebben gelast, naderbij te treden.

Hij scheen den man van alle kanten op te nemen en liet toen een goedkeurend gebrom hooren.

— Zooals ik zooeven reeds mocht opmerken — die man ziet er werkelijk sympathiek uit ! Als gij het mij niet zelf gezegd had, dat hij zulk een uitstekend geslaagden diefstal — ik wilde natuurlijk zeggen : zulk een verfoeielijke misdaad had gepleegd, dan zou ik het zeker niet gelooven, daar kunt gij van overtuigd zijn ! Hoeveel was het bedrag ook weer ?

— Veertig duizend pond ! antwoordde Francis Woodhorse op ongeduldigen toon.

— Juist ! Ik had het vergeten ! Veertig duizend pond ! Een mooi getal, een mooi getal, hi hi ! Ik zou het zelf niet beter hebben kunnen doen als ik in plaats van commissaris van politie bijvoorbeeld inbreker was geworden.

Hij zette zich breed op zijn stoel en vervolgde :

— En laat mij nu aanstonds het stuk van overtuiging zien ! Daar komt per slot van rekening alles op aan !

— Heb ik het niet gezegd ! riep de rechtskundige gast van zooeven uit. Ik wist het immers wel !

— Hier is de tasch, mijnheer ! antwoordde de graaf, die het kostbare stuk naar boven had gedragen.

De commissaris zette de tasch voor zich

neer op het kleine tafeltje.

Het volgende oogenblik was zij geopend.

Graaf Blackshire liet een kreet van verbazing hooren.

— Wat is dat! riep hij uit. Die tasch was gesloten, dat weet ik zeker! Hoe hebt gij haar zoo snel open kunnen krijgen, mijnheer?

De commissaris haalde de schouders op.

— Als ik dat niet eens kon, dan was ik al een heel treurig politiebeambte! riep hij uit. Zeg eens, knecht, je laat mij toch hoop ik niet van dorst onkomen?

De bediende keek zijn meester vragend aan.

Graaf Blackshire knikte zwijgend terwijl een minachtende trek op zijn gelaat verscheen.

De knecht schonk het glas weder vol en de commissaris sloeg het met dezelfde snelheid als het eerste naar binnen.

Dit scheen hem nieuwe krachten te hebben geschonken.

Hij wierp een blik in de tasch en slaakte een kreet van bewondering.

— Wel verbazend! riep hij uit. Dat is een schoon stuk werk! Maar mijn waarde heer dief — gij zijt een genie!

De gewaande goochelaar maakte een buiging.

— Gij vleit mij, mijnheer! zeide hij bescheiden.

— Toch niet! Er zijn niet veel dieven, die u dit zouden nadoen! Ik moet u mijn oprecht compliment maken!

— Ik ben u daarvoor zeer erkentelijk, mijnheer! kwam de goochelaar met een nieuwe buiging.

— Gij zijt zeker reeds lang bij het vak? ging de commissaris voort.

— Van kindsbeen, mijnheer!

— Dat kan men wel zien! Ik sta werkelijk verbluft! Nogmaals — mijn hulde!

De omstanders hadden vol verbazing en ongeduld naar dit zonderling tweegesprek geluisterd.

Graaf Blackshire fronste de wenkbrauwen en merkte korzelig op:

— Ik weet niet, of dit wel de wijze is, waarop men met schurken van zijn soort moet om-springen, mijnheer!

— O, dat doet ieder op zijn manier, graaf, hi hi! Ik verzeker u, dat hij er daarom niet minder slecht zal afkomen! Knecht! Schenk mij eens in! Zie je niet, dat mijn glas ledig is!

Hetzelfde tooneel van zoeven herhaalde zich.

De bediende schonk het glas vol en de commissaris dronk het leeg alsof het schoon

water in plaats van krachtigen portwijn bevatte.

Toen sprak hij:

— Zie zoo! Dat geeft verstand en kracht! En nu zullen wij eens tot het verhoor overgaan!

Hij wierp zich achterover in zijn stoel en keek den gevangene strak aan.

— Bekent gij, dat gij deze tasch met haren inhoud gestolen hebt? vroeg hij toen.

— Neen, mijnheer, antwoordde de gevangene kalm.

— Wat is dat! riep de graaf toornig uit. Zijt gij krankzinnig? Er zijn wel honderd getuigen, die u hebben gadeslagen! Het dient tot niets langer te ontkennen!

— Wat hebt gij daarop te zeggen, vriend dief? vroeg de commissaris, terwijl hij zich over zijn knevel streek en behagelijk achterover leunde.

— Ik heb te zeggen, dat gij mij zoeven gevraagd hebt, of ik de tasch met haren inhoud gestolen heb. Daarop heb ik terecht met „neen” geantwoord, want ik heb mij wel het goud en de juweelen, maar niet de tasch toegeëigend! Die tasch behoort mij toe!

— Hi hi! Ha ha! bulkte de commissaris van het lachen. Die is heel goed! Gij zijt een grappenmaker! Wat zal mijn superieur lachen, als ik hem die aardigheid vertel!

Hij wischte zich met zijn zakdoek over de oogen en vervolgde:

— Maar laten wij over iets anders spreken. De grap schijnt bij deze heeren niet in goede aarde te vallen, naar ik zie! Gij hebt dus dit goed en deze juweelen hier zoo juist gestolen?

— Neen mijnheer!

Een woedende vuistslag deed hem afbreken.

Het was de graaf die zijn ongeduld en toorn niet langer meester was.

— Alle duivels! schreeuwde hij. Zijn wij hier gekomen, om ons door dien schavuit voor den gek te laten houden? Als dat zoo doorgaat, zal ik dadelijk om de politie laten telefoneeren. Dan zullen wij wel eens zien, of gij met deze grappen durft voortgaan!

— Het was geen grap mijnheer, de graaf! hernam de gevangene, zonder zijn bedaardheid te verliezen. Ik heb een en ander niet gestolen, zooals deze edele grijsaard, die zooveel van port schijnt te houden, mij zoo even vroeg, maar onteigend!

— Ha! ha! Ho ho! Hi hi! balkte de commissaris; Gij zijt onverbeterlijk! Dat was weder een goede kwinkslag! Werkelijk — gij zijt onbetaalbaar! Maar gestolen of ontei-

gend — die juweelen zijn nu in uw bezit! Kunt gij een verontschuldiging voor uw daad opgeven? Gij waart misschien een weinig boven uw bier?

— Ik was zoo nuchter als gij op dit oogenblik!

De commissaris keek den gevangene bedenkelijk en wantrouwend aan.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij. Die grap gaat wel wat te ver! Gij wilt er toch niet op zinspelen dat ik van drie onnoozele glazen port beschonken zou worden? Dat zal ik dadelijk wel anders toonen! Hola, knecht, kom hier en schenk mij nog eens in! Het is lastig, dat ik altijd om u roepen moet!

Weer werd het glas vol geschonken.

— Zoo mag ik het zien! riep de politieambte vroolijk uit. Een goed glas wijn en goede rechtzaak — daar gaat niets boven!

Hij vouwde zijn handen over zijn buik samen en vervolgde met een schuinschen blik op de omstanders, die alle teekenen van ongeduld begonnen te vertoonen:

— Wij zeggen dus, dat gij deze fraaie zaken ontvreemd hebt, niet waar? Deel mij nu eens mede, met welk doel gij dit deed? Was het misschien een wat al te ver gedreven truc?

— In het geheel niet, mijnheer! Ik was voornemens, met deze sieraden op den loop te gaan!

— Zoo mag ik het hooren! Dat is ten minste duidelijke taal! Wist gij, hoeveel deze sieraden te zamen waard waren?

— Tot op een penny na! Een van de dames die ik voorloopig niet zal noemen, had, ik moet het tot mijn spijt en haar schande bekennen, een valsch juweel in de vaas laten werpen en zich niet ontzien, daarbij de waarde als honderd pond op te geven! Het ding was geen tien stuivers waard.

— Een schandaal! riep de commissaris verontwaardigd uit. Dat noem ik kortweg een schandaal! Het is toch wel treurig gesteld met de eerlijkheid op deze wereld!

— Die opmerking maak ik bij mij zelf ook, mijnheer, zeide de gevangene onderdanig.

— En zeg mij nu eens, wat gij met de opbrengst van al die sieraden had willen doen? ging de commissaris voort.

— Die had ik aan John Raffles ter hand willen stellen, opdat hij het ten bate van armen en verdrukten had kunnen aanwenden!

De indruk van die woorden was verbazend.

De oude graaf stikte bijna van woede.

Francis wilde den gevangene te lijf.

Twee andere heeren proesten in een zenuwlach uit.

De anderen slaakten kreten van verbazing en ongeloof.

Alleen de commissaris bleef volkomen kalm.

— Kent gij dien man? vroeg hij.

— Zeer goed!

— Doe hem dan mijn groeten, als gij hem weer eens spreekt, hernam de commissaris. Een verbazend knappe kop! Als die detective was geworden, dan zouden er maar heel weinig misdaden in deze stad ongestraft blijven, dat kan ik u verzekeren!

Weer deed een daverende vuistslag allen verschrikt opzien.

De graaf schreeuwde, vuurrood van woede en drift:

— Maak er een eind aan, wat ik u verzoeken mag, mijnheer! Ik heb een gevoel of ik hier in een gekkenhuis ben! Een commissaris van politie, die John Raffles zijn compliment laat overbrengen en een gevangene die maar alles mag zeggen, wat hem voor den mond komt! Mij dunkt, valt hier niets meer te doen! De gevangene heeft bekend — hier is de tasch — men brenge hem weg en late hem zijn straf ondergaan! Meer heb ik niet te zeggen!

— Zoo denk ik er ook over! zeide Francis kortaf.

— En ik ook! riep de rechtskundige heer.

— Maar ik denk er immers niet anders over! riep de commissaris uit. Het recht moet zijn loop hebben! Wij zullen dezen genialen goochelaar zijn streken wel afleeren! Aanstands breng ik hem eigenhandig naar Dalry!

— Toch niet alleen? riep graaf Blackshire toornig. Bedenkt dat ge drie glazen port ophebt!

— Pas drie? Hola! Knecht, schenk dan spoedig nog eens in! beval de man van de politie.

Hij sloeg snel het glas naar binnen en hernam toen, zijn natte snor afvegend:

— Nu kunt gij alles van mij gedaan krijgen! Wij zeggen dus, dat er twee bedienden met mij medegaan om dezen sinjeur te bewaken. Maar als ik hem boei, dan zult gij zien dat dit nauwelijks nog noodig is!

Hij haalde een stel boeien uit zijn zak en had den gevangene geboeid met eene snelheid, die hem weder eenigszins deed stijgen in de achting van de aanwezigen.

— En — wat moet er met de sieraden gebeuren? vroeg Francis. Die kunnen wij nu zeker wel aan de rechtmatige eigenaars terug geven?

— Waar denkt gij aan? riep de commissaris. Ik zie wel, dat gij de wet niet kent! Natuur-

lijk moet ik die tasch voorloopig medenemen, ten einde die als stuk van overtuiging voor den rechter dienst te laten doen!

— Heb ik het u niet gezegd! riep opnieuw de rechtskundige gast uit. Ik wist het immers wel!

— Nu, neem dan voor de veiligheid maar twee onzer vertrouwde bedienden mede! meende de oude graaf. Het zijn sterke knapen en zij zullen u goede diensten kunnen bewijzen, als die kerel soms neiging mocht toonen, zich uit de voeten te maken. Ik zal u een van mijn auto's leenen, dan zijt gij in een half uur te Dalry!

— Gaarne, graaf! antwoordde de politie-beambte.

Hij greep de tasch, sloot haar zorgvuldig en nam haar onder den arm.

— Ik ben tot uw dienst! sprak hij. Loop voor mij uit, mijnheer de goochelaar en maak geen gekheid want men zou korte metten met u maken!

— Dat verzeker ik u! voegde de oude graaf er grimmig aan toe.

Men begon de trappen weder af te dalen.

De gevangene scheen zich in zijn lot te schikken.

Kalm liep hij tusschen de gasten in de trappen af.

Het scheen zelfs nu en dan, of er een vage glimlach om zijn lippen speelde!

Zoo bereikte men den tuin weder.

De graaf stelde zijn vrouw en dochter met eenige woorden op de hoogte en liet toen twee bedienden roepen.

Het waren een tuinmansknecht en een palfrenier beiden stevige knapen, die den gevangene allesbehalve goedgezinde blikken toewierpen.

En ten overvloede drukte de graaf een hunner nog een revolver in de vuist, welke deze met een tevreden lachje in zijn zak deed glijden.

— Zoo, mijnheer de commissaris! zeide graaf Blackshire tevreden. Nu zal uw gevangene zich nog wel eens bedenken, voor hij het op een loopen zet!

— Hij zou stapelgek zijn, als hij het deed, graaf! zeide de politiemannederig. Ik heb hem immers goed geboeid!

— Dan blijft u niets anders over dan spoed te maken. De dames en heeren zullen allen wel verlangend zijn, weder in het bezit van hun eigendommen te geraken!

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, graaf! En ik hoop voor hen dat het niet al te lang zal duren — al kan ik onmogelijk beloven.....

**Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK V.

ONTSNAPPING EN ACHTERVOLGING!

De commissaris nam afscheid en begaf zich met den gevangene, die eveneens een beleefde buiging voor het gezelschap had gemaakt waaruit zijn voortreffelijke opvoeding sprak op weg.

Hij nad hem bij een arm gegrepen en geleidde hem zoo naar een kleine auto voor vier personen, die voor het hek van het park stond te wachten.

— Ik zal zelf wel aan het stuurwiel gaan zitten, zeide de commissaris, dan kunt gij

met u beiden den gevangene bewaken. Houdt hem goed in het oog, hi, hi! Hij is een slimme gait!

— Dat kunt gij aan ons overlaten, sir! riep de palfrenier uit. Hij is een knappe kerel, als hij weet te ontkomen!

— Stap dan maar in!

De gevangene werd in de auto geplaatst. Men deed hem op de voorbank zitten.

Een der bedienden nam naast hem plaats en hield hem bij den arm vast, terwijl de

tweede achter hem ging zitten.

— Is alles gereed? vroeg de commissaris.
Op weg dan!

Hij nam op zijn beurt plaats en nam het stuurwiel ter hand.

Langzaam kwam de auto in beweging.

Zij reed het prachtige park bijna in zijn geheel langs en daalde toen den langzaam hellenden weg naar het dal af.

Er werd in het geheel niet gesproken.

De gewaande goochelaar floot zachtjes voor zich heen en scheen zich al heel weinig te bekommeren, om hetgeen er met hem geschiedde.

Maar de bedienden verloren hem niet uit het oog, ofschoon zij wisten, dat hij stevig geboeid was.

De tasch met de sieraden stond naast den bestuurder.

Zoo duurde de rit een half uur.

Men zou aanstonds den weg bereiken die naar het dorp Dalry leidde.

Even verder splitste die weg zich naar het dorp Stewurdon, dat aan den grooten rijksweg naar Londen gelegen is.

Nog drie minuten....

Toen liet een der bedienden een waarschuwend geroep hooren.

— Mijnheer! Gij rijdt verkeerd! Gij slaat den weg naar Stewurdon in! riep hij.

De auto stond stil.

Op den vrij smallen landweg was heinde en ver niemand te zien.

Daarop verhief de commissaris zich van zijn zetel.

En tot hun weergalooze verbazing zagen de beide bedienden, dat hij wel een heel hoofd grooter scheen geworden!

Zijn kromme beenen waren kaarsrecht!

En ook zijn stem had een geheel anderen klank gekregen, toen hij op rustigen toon zeide:

— Ik rijd niet verkeerd, goede vriend!

— Maar gij moet toch den gevangene naar Dalry brengen!

— Dat ben ik niet van plan! Hier scheiden zich onze wegen en ik kan u nog slechts dank zeggen voor uw aangenaam gezelschap!

— Wij zijn verraden Bill brulde de palfrenier. Die kerel is evenmin een commissaris als ik er een ben! Maar wacht eens! Dat gaat zoo maar niet. Ik heb niet voor niets een revolver in mijn zak gestoken!

Hij stak de hand in zijn zak, maar slaakte aanstonds een kreet van woede en teleurstelling.

— De revolver is weg! schreeuwde hij.

— Hier is ze! zeide de gevangene kalm,

terwijl hij het wapen omhoog stak.

— Dus je hebt geboeid....?

— Die boeien waren maar een grap van mijnheer den commissaris! zeide de gewaande goochelaar lachend. En maak nu maar gauw dat gij weg komt, want wij hebben een weinig haast moet gij weten!

Wit van woede verlieten de twee bedienden den wagen.

Zij zagen echter wel in, dat iedere tegenstand hier nutteloos zou zijn.

Maar zoodra zij zich buiten schot wisten, zetten zij het zoo snel hun beenen hun draaien wilden op een loopen.

Zij liepen in de richting van een boerenhoeve, die op eenigen afstand midden op een weiland was gelegen.

— Dat bevalt mij niet! bromde John Raffles — want waartoe zouden wij langer de ware identiteit van den zoogenaamden commissaris van politie verzwijgen! — die overeind in de auto was blijven staan en de bedienden had nagekeken!

— Wat is er aan de hand? vroeg Charles Brand, zijn trouwe metgezel, die dien middag op zulk een onnavolgbare wijze de rol van goochelaar had vervuld.

— Zij loopen regelrecht op die hoeve daarginds aan!

— Welnu? Wat zou dat?

— Vraag je dat nog? Waarom zouden zij zoo onzinnig hard loopen als het niet was, omdat er op die hoeve een telefoon aanwezig is! En het zal je niet onbekend zijn, dat zulk een toestel ten huidigen dage voor lieden in een positie als de onze alles behalve gevaarloos is!

— Duivels! Je hebt gelijk! Zij zullen misschien de politie van Dalry of van Stewurdon waarschuwen!

— Niet misschien, maar zeker!

— Kunnen wij er niet dwars doorheen rijden?

— En de kans loopen op een paar kogels tusschen onze ribben, of een staaldraad over den weg gespannen of iets van dien aard? Merci!

— Wij kunnen toch ook niet hier blijven staan!

— Dat is duidelijk. Wij zullen beginnen met kalm door te rijden in de richting van Dalry, want dat is de kleinste plaats, met de kleinste politiemacht!

— En dan?

— Dan moeten wij maar eens afwachten!

— Wij hadden die twee kerels moeten binden!

— Juist mijn meening! Helaas komt dat

goede voornemen te laat! Ik verwacht te ook niet, hier in deze buurt een boerenhoeve te zullen vinden, en zeker geen, die telefoon heeft!

Onder het spreken had hij de auto reeds weder in beweging gebracht.

— En de chauffeur, Henderson, die ons met den renwagen te Stewurdon zou wachten? riep Charles uit.

— Dat is waar! riep Raffles uit. Wij moeten hem waarschuwen!

Hij bracht de auto weder tot staan en haalde eenige kleine voorwerpen uit zijn zak, die er uit zagen als zevenklappers.

Het waren inderdaad kleine vuurpijlen, een vinding van Raffles die hem reeds menige goede diensten hadden bewezen.

Hij stak er drie van aan, die met onregelmatige tusschenpoozen in de lucht stegen, uiteen barstten en hoog in den hemel een roetzwarte wolk veroorzaakten, die daar geruimen tijd bleef drijven.

Raffles bleef de langzaam afdrijvende rookwolken even met den blik volgen en zeide toen:

— En nu vooruit! Wij zullen ons spoedig in een der kleine boschjes naast den weg vermommen, want nu zal wel aanstonds ons signalement naar alle windstreken zijn rondgeseind!

Hij bracht de auto opnieuw in beweging en de wagen snelde met grooten spoed over den weg in de richting van Dalry.

Ofschoon de auto van den graaf niet tot de snelste behoorde, zoo hoopte Raffles toch tijdig genoeg te Dalry te zijn, om daar, geheel vermomd, den trein naar Londen te nemen, alvorens men politie uit de hoofdstad van het district had laten komen, die misschien alle reizigers van den trein zeer nauwkeurig zoude onderzoeken, hetgeen zeker niet in hun voordeel zou zijn.

Maar het zou anders uitkomen....

De auto had nog nauwelijks een kwartier gereden, of zij vertraagde haar vaart, ofschoon Raffles geen oogenblik zijn handen van het stuurwiel had afgenomen.

Nog vijf minuten en toen stond de kleine wagen geheel stil....

— Wat is er? vroeg Charles ongerust. Waarom rijdt je niet door?

— Dat zou ik zelf maar al te gaarne doen, mijn jongen, maar er is een klein beletsel! Er is namelijk geen druppel benzine meer in de tank!

— Alle duivels! Hoe is dat mogelijk riep Charles verschrikt uit!

— Dat zou je aan den chauffeur van graaf

Blackshire moeten vragen. Naar alle waarschijnlijkheid heeft de man, door de algemeene opwinding aangestoken eenvoudig vergeten, het reservoir bij te vullen. Maar wij komen niet verder door naar de oorzaken van dit ongeluk te zoeken. De hoofdzaak is, dat wij nu niet verder kunnen en nog minstens anderhalf uur loopens van Dalry verwijderd zijn!

Raffles tuurde scherp den langen, rechten weg af, en vervolgde toen:

— En dat is geloof ik nog niet het ergste, want als ik mij niet sterk vergis, dan nadert daar in de verte een auto, die er niet geruststellend uitziet!

De Grootte Onbekende had goed gezien.

Heel aan het einde van den weg, als een speldeknop zoo klein, naderde een auto.

Maar het zou geen vijf minuten meer duren of zij zou de plek bereikt hebben, waar thans de hulpeloze auto stond.

— Wel, daar zitten wij in een mooi parket meende Charles, die een weinig bleek was geworden.

Raffles had de tanden oopen geklemd en antwoordde niet dadelijk.

Maar het was duidelijk, dat hij over een middel nadacht, uit deze dreigende moeilijkheid te geraken.

Toen riep hij op korten toon:

— Neem de tasch!

Charles gehoorzaamde.

— En nu naar het kreupelhout aan de zijde van den weg!

— Wat gaan wij daar toen?

— Om te beginnen ons snel verkleeden.

— En vervolgens?

— Vervolgens moeten wij op de een of andere wijze de kust zien te bereiken! Mijn motorboot ligt dicht bij Largs, voorloopig het eindpunt van den spoorweg, die vlak langs de westelijke kust van Schotland loopt. Een visscher houdt er een oogje op. Het doet mij nu genoeg, dat ik niet met den trein naar deze streek ben gekomen maar met mijn trouwe „Meermin II”

— Een soort voor gevoel misschien?

— Wie weet? Maar nu voortgemaakt, want de heeren van de gewapende macht uit het landelijke Dalry zijn reeds dichterbij dan mij lief is!

Beladen met het kostbare valies was Charles reeds onder het lage geboomte naast den landweg gesprongen.

Raffles volgde hem op den voet.

Zij drongen zoo snel zij konden in het boschje door tot zij een plek hadden bereikt, waar zij van den weg af zeker niet zouden worden gezien.

De boomen stonden hier dicht opeen en hun wortels verdwenen in een dicht struikgewas.

Dadelijk trokken de twee mannen hun bovenkleederen uit, keerden zij het binnenste buiten en deden ze wede aan.

Charles die de panden van zijn rok eenvoudig had losgemaakt, vertoonde zich nu in een groen jachtbuit met groote hoornen knopen, een korte broek die in hooge kaplaarzen verdween, en met een klein eveneens groen jagershoedje van home spun op.

Raffles zag er uit als een toerist, in een geruit pak, de beenen omgeven door gele kappen en met een groote sportpet op.

Snel verwijderden zij de schmink van hun gelaat en ontdeden zich van hun pruiken, die in hun zakken verdwenen.

Nog een paar veegjes hier en daar en zij vertoonden een geheel ander gelaat dan toen zij in de auto plaats namen.

— Zie zoo! Het ergste is achter den rug! zeide Raffles tevreden.

— En het valies?

— Dat is een lastige zaak! zeide hij. Men zal zeker ook een beschrijving van de tasch hebben rondgeseind, en als men ons daarmee aantreft, dan zal onze vermomming ons misschien niet veel helpen. En toch — het valt mij niet in den buit weder af te staan, nadat wij zooveel last en ongemak hebben moeten verduren, om hem in ons bezit te krijgen.

Hij haalde een kleine maar zeer nauwkeurige bewerkte kaart van de omstreken te voorschijn, benevens een spoorwegboekje, en raadpleegde beide.

Toen zeide hij:

— Ja, dat lijkt mij het beste! Als wij door dit bosch gaan, dan bereiken wij na een half uur loopens ongeveer een voetpad, dat naar het vlek Cumbray dicht bij de kust voert. Daar spoort het lokaaltreintje voorbij, dat tot Largs loopt. Daar moeten wij in! Niemand zal op het denkbeeld komen, dat wij in die richting zullen trachten te vluchten! Voorwaarts! op weg.

Maar Charles greep hem bij den arm.

Zijn oor had eenig gerucht tusschen de boomen vernomen.

Nu luisterde ook Raffles met groote aandacht.

Even later klonk onduidelijk het geluid van naderende stemmen!

— Daar komen zij! zeide Raffles met gedempte stem.

— Wat zullen wij doen? Zij kunnen over enkele seconden hier zijn!

— Werp je voorover, en verberg je zoo goed

mogelijk onder de droge bladeren en takken! De rest moeten wij aan het toeval overlaten! Als er niet te veel zijn — nu, dan zullen onze revolvers er misschien wel een weinig bedachtzaamheid onder brengen!

De beide mannen wierpen zich voorover op den grond, en bedekten zich snel met de bladeren onder het bereik van hun hand, zoodat spoedig niets anders van hen te zien viel dan hun oogen, die scherp onder het dek van bladeren uitloerden.

Ook het valies was onder het dorre loof bedekt.

Reeds kraakten de takken onder de voeten van de naderende personen.

Er waren er zes, waarvan vijf een uniform droegen.

De zesde was gekleed in een grijs geruit colbertcostuum, en Raffles voelde een schok door zich heengaan, toen hij hem erkende, van onder den stapel bladeren:

Het was James Sullivan, zijn ergste vijand, die hem al menigmaal dicht op de hielen had gezeten, Sullivan, de bekwaamste detective van Scotland Yard!

Een oogenblik vroeg Raffles zich af hoe het mogelijk was, dat deze politiebeampte op dit tijdstip zich hier in de buurt bevond, maar spoedig werd het hem duidelijk.

De jaarlijksche vacantie van den jongen detective was eenige dagen geleden begonnen en Raffles herinnerde zich dat de ouders van zijn jonge vrouw eveneens een zeer bekwame detective, in de omstreken van Darly een aardige villa hadden.

Wat was dus natuurlijker, dan dat het jonge paar zich daarheen had begeven, en dat Sullivan toevallig kennis had gekregen van het feit, dat de Groote Onbekende in de buurt weder een zijner brutale ondernemingen had ten uitvoer gebracht?

Hoe het ook mocht zijn — het stond vast, dat daarginds, op nauwelijks vijftig pas afstands van de twee verborgen mannen de beste detective van de Londensche politie stond, hetgeen er niet toe kon bijdragen, hun toestand te verbeteren!

Blijkbaar luisterden de andere heeren met grooten eerbied naar hetgeen Sullivan zeide.

Tot zijn spijt kon Raffles echter op dien afstand niet verstaan wat zij bespraken.

Nu kwamen de zes mannen naderbij.

Charles voelde zijn hart luid kloppen.

Ieder oogenblik konden zij ontdekt worden en dan was hun lot niet twijfelachtig.

Een oogenblik later konden de twee mannen de verschillende stemmen onderscheiden, maar nog altijd was het niet mogelijk, te

verstaan wat er besproken werd.

Eindelijk stonden de zes politiebeamten op nauwelijks twintig passen afstand van de verborgen vluchtelingen.

Slechts een dunne haag struikgewas scheidde hen van elkander.

En nu konden zij ook eenige woorden verstaan.

— Het is, dunkt mij doelloos, hier nog langer te zoeken, zeide Sullivan, wiens doordringende stem het best verstaanbaar was. Men kan even goed naar een naald in een hooiberg zoeken. Ik ben hier tamelijk goed bekend en ik weet, dat dit bosch zich uren ver in de lengte uitstrekt. Op het droge hout en de dorre bladeren zijn hun voetstappen natuurlijk niet terug te vinden. Ik zou u dus raden, liever op den trein naar Londen te letten en naar alle kanten hun signalement te zenden — in de hoop dat zij geen gelegenheid gehad zullen hebben, zich onderweg te vermommen.

De anderen knikten bevestigend.

— Dat lijkt mij ook het beste, mijnheer Sullivan, zeide een hunner. Zij zitten hier als een muis in de val! Zij krijgen onmogelijk ergens een auto, want de weinige verhuurders, die hier zijn, hebben wij reeds allen gewaarschuwd per telefoon of per telegraaf. Ook de kustplaatsen zijn op de hoogte gebracht en alle havenautoriteiten weten waaraan zij zich te houden hebben als er soms verdachte vreemdelingen naar een scheepsgelegenheid komen informeeren!

— Uitstekend! riep Sullivan uit. Dan zullen zij vroeg of laat wel in de val loopen!

— Gij zult ons zeker niet in den steek laten, mijnheer Sullivan en aan de achtervolging blijven deelnemen? vroeg de man die zoeven gesproken had.

— Daar kunt gij op rekenen! riep Sullivan grimmig uit. Ik zou liever mijn geheele vacantie er aan geven, dan toelaten, dat men mij er buiten hield als er jacht op John Raffles wordt gemaakt!

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

---

HOOFDSTUK VI.

DE MOTORBOOT.

Het kostte Raffles moeite zich onder zijn dek van bladeren rustig te houden bij het vernemen van deze woorden!

Maar hij begreep maar al te goed, dat hij zeker aan het korste eind zou trekken, als zij zich thans vertoonden!

De politiebeamten waren natuurlijk allen goed gewapend, en hij behoefde er niet aan te twifelen, dat zij van hun wapenen gebruik zouden maken, als hij zich zou willen verzetten.

De overmacht was op dit oogenblik werkelijk te groot!

En bovendien had Raffles het er nu eenmaal op gezet, den kostbaren buit niet in den steek te laten!

Dus bleef hij kalm liggen, en nam zich voor de woorden, die zoeven door zijn vijand gesproken waren, niet uit het geheugen te verliezen.

Nog even keken de zes mannen rond en daarop verwijderden zij zich langzaam.

Binnen enkele oogenblikken viel er niets meer van hen te bespeuren, noch te hooren.

Voorzichtig kwamen de beide mannen onder het beschermend dak van bladeren te verschijnen.

Zij keken naar alle kanten rond.

Toen merkte Raffles met een spotlachje op:

— Ik hoop de vacantie van vriend Sullivan tot een aangename herinnering voor hem te maken!

— Ik had veel lust hem om de ooren te slaan, toen hij zoo blufte!

— Dan gevoelden wij beiden hetzelfde!

— Maar intusschen schijnt het dat wij zoo goed als ingesloten zijn?

— Het scheelt tenminste niet veel!

— Als wij eens tot vanavond hier bleven wachten en dan de duisternis trachtten te benutten om onze biezen te pakken?

— Dat zou ons niet veel helpen! Wij zou-

den dan toch in ieder geval van trein of auto gebruik moeten maken, en die zijn ons beiden ontzegd!

— Maar Henderson met onze eigen auto dan?

— Te laat! Dien heb ik zoeven bevolen door onze rookseinen, zich uit de voeten te maken en naar Londen te gaan!

— Ai!

— Ik kon niet vooruit zien, dat die ezel van een chauffeur van graaf Blackshire zou vergeten de benzinetank te vullen! En de auto van Henderson zou allicht in deze streken waar men alle auto's zeer goed kent, wantrouwen in het leven hebben geroepen. Wij zullen het dus zonder dien braven kerel moeten stellen — en, wat erger is in dit geval — ook zonder de auto!

— En blijf je dus bij je plan?

— Er zit niets anders op! Het is ook het eenvoudigst! Als wij eenmaal goed en wel in de motorboot zitten, dan geef ik het Sullivan te doen, ons te vangen! Wij zijn dan eerbare toeristen en zien er immers geheel anders uit dan zoeven!

— Naar de kust dan!

— Ja, naar de kust!

Charles nam de tasch weder op en de beide vrienden liepen nu snel door het bosch, ten einde zoo spoedig mogelijk den smallen weg te bereiken die naar Cumbray voerde.

Na een half uur loopens hadden zij dien weg bereikt.

Het mocht dien naam eigen'lijk niet dragen, want het was niets anders dan een zandpad, dat blijkbaar alleen gebruikt werd door de boeren, die er langs woonden.

Zij kwamen dan ook slechts zeer weinig menschen tegen, allen landbouwers, die ternauwernood notitie van de gewaande toeristen namen.

De twee mannen kwamen juist bijtijds te Cumbray aan, om in het kleine locaaltreintje van Largs te kunnen stappen.

Weliswaar had de stationschef hen onderzoekend opgenomen, maar hij scheen toch de beide heeren in hun toeristenpak niet te wantrouwen.

Maar Raffles was een voorzichtig man!

Hij bleef voor het geopende portierraam staan, tot de trein het kleine station had verlaten — en de toekomst zou leeren dat hij daar goed aan had gedaan!

Want nauwelijks had de trein het perron verlaten, of een man kwam in allerijl aansnellen, druk met zijn armen zwaaiende, en blijkbaar in de grootste opwindning.

Hij liep regelrecht op den chef toe en scheen

dien iets toe te roepen.

De chef haalde de schouders op en wees op den trein, die reeds vaart had gekregen en wegstoomde.

Raffles had Charles naast hem gewenkt en hem op den opgewonden man gewezen.

— Heb je dien man gezien? vroeg hij.

— Zeker! antwoordde Charles.

— Maar herken je hem ook?

— Neen, dat niet!

— Het is een van de bedienden van graaf Blackshire!

— Wat! En wat zou die hier komen doen?

— Dat is tamelijk duidelijk! Den stationschef waarschuwen, dat wij in den trein moeten zitten. Kijk, daar loopt die waardige man reeds als een haas naar het telefoontoestel om onze komst naar Largs te melden.

— Maar hoe wist die kerel dat wij in dezen trein zouden zitten? riep Charles woedend uit.

— Beste jongen — zulke dingen zijn dikwijls ondoorgrondelijk! Misschien heeft een van de boeren die wij onderweg zijn tegengekomen iets van die ontmoeting verteld aan den bediende en is die man schranderder dan goed voor ons is. Of anders was hij in de buurt van het station, toen wij aankwamen en heeft hij de tasch herkend, die immers ruim een uur lang op het kleine tooneel in het park heeft gestaan. Hoe dan ook, de man heeft argwaan gekregen, en den chef gewaarschuwd, die zich natuurlijk gehaast heeft de autoriteiten te Largs te telefoneeren! Ik kan je zeggen, dat het mij genoeg doet, dat ik nog wat uit het portier heb gekeken! Anders waren wij op het station van Largs als rijpe vruchten in handen van de ons wachtende politiebeambten gevallen!

— En denk je dat we dan nu niet zullen doen?

— Dat denk ik! Het treintje rijdt miserabel langzaam en even voor het station zullen wij zoo vrij zijn uit de trein te springen!

— Ken je hier de omstreken?

— Vrij goed, en bovendien heb ik een kaartje in mijn zak, zooals je weet!

— Kunnen wij van dat punt af gemakkelijk de plek bereiken waar de „Zeemeermin” ten anker ligt?

— Ik zal niet zeggen dat het gemakkelijk zal gaan, want wij moeten daartoe over een aantal heuvels klimmen, die men in een ander land misschien bergen zal noemen! Maar ik geloof niet dat de tocht langer dan drie kwartier zal duren.

— Ligt de boot ten zuiden van Largs.

— Ja, en dat treft nu juist goed!

— Zal de bewaker je de motorboot wel goedschiks weer afgeven nu je je vermomming veranderd hebt?

— Daarop heb ik hem reeds voorbereid! Ik heb gezegd dat het een grap was. Ik moet hem een wachtwoord opgeven, en een penning laten zien en dan is alles in orde!

Charles slaakte een zucht.

— Ik vind dat tamelijk misplaatst, Edward! zeide hij.

— Mijn hemel wat ben je weer zwaartilend! Wij zijn immers nog niet gevangen.

— Neen, maar wij kunnen ieder oogenblik gevangen worden!

Raffles haalde de schouders op.

— Als het zoover is zullen wij wel nader zien! In ieder geval zitten wij hier nu alleen in onze coupé, en mij dunkt dat wij ons over die omstandigheid zeker niet te beklagen hebben! Over het algemeen is de trein zeer slecht bezet.

Onder dit gesprek had het locaaltreintje zijn gang eenigszins versneld.

De beide vrienden reden door een prachtige natuur.

Raffles genoot er met volle teugen van, maar de waarheid gebiedt te verklaren, dat Charles op dit oogenblik aan geheel andere dingen dacht!

Hij kon zich niet goed voorstellen hoe zij uit dezen zeer gevaarlijken toestand zouden geraken.

Het was immers niet onmogelijk dat de politie te Largs, die op dit oogenblik reeds telefonisch gewaarschuwd was, de spoorbaan zoover mogelijk liet bewaken.

En het mocht in dit verband een groot geluk worden geacht dat de politiemacht van het dorp niet zeer groot was!

Hoe dit ook zij, Charles gevoelde zich allesbehalve gerust.

Hij vreesde dat het avontuur ditmaal een onverwachten keer zou nemen.

Raffles echter scheen zich volkomen op zijn gemak te gevoelen.

Hij had zich overtuigd dat zijn revolver op de goede plaats zat en dat de tasch met de kostbaarheden zich onder het bereik van zijn hand bevond en daarna scheen hij volstrekt geen aandacht meer aan het geheele geval te wijden.

Hij keek uit het portierraam en genoot van het heerlijk schouwspel hetwelk het Schotsche landschap steeds en overal opleverde.

Van tijd tot tijd keek hij op zijn horloge.

Toen de trein ongeveer een half uur geloopt had stond hij op en zeide:

— Nu wordt het tijd, mijn jongen! Over vier minuten moet de trein het station bereikt hebben.

— Ja, hij begint zijn vaart te verminderen.

— Opgelet dan! Wij moeten er aan de linkerzijde uit, en dat is alweer een gelukkige omstandigheid, want het tweede spoor bevindt zich aan de andere zijde.

Raffles opende het portier op een kier en keek naar buiten.

In de verte zag hij het kleine stationsgebouwtje.

En zijn scherpe oogen hadden al spoedig op het perron een aantal personen ontdekt die zich daar in gewone omstandigheden zeker niet zouden bevinden en wier geheele wijze van doen maar al te duidelijk aantoonde wat zij daar kwamen uitrichten.

— Het is tijd, Charles, zeide Raffles kort af.

De trein had zijn vaart nu zoodanig vertraagd, dat er slechts een weinig stoutmoedigheid en behendigheid toe noodig was om den sprong te wagen.

Raffles wierp eerst de tasch met de kostbaarheden in den drogen greppel naast den spoordijk en sprong toen aanstonds zelf uit den trein.

Charles volgde hem op den voet.

De beide mannen kwamen tamelijk zacht terecht op een hoop dorre takken en bladeren.

Zij richtten zich op, keken elkander glimlachend aan, en wezen toen den trein na, die zijn weg vervolgde.

— Maar intusschen ben ik er in het geheel en al niet zeker van of men onzen toer niet gezien heeft, riep Charles uit. Het spoor maakt op deze plek juist een flauwe bocht en als die politiemannen goede oogen hebben en dezen kant hebben uitgekeken, dan is het volstrekt niet onmogelijk dat zij ons overhaast vertrek uit den trein hebben opgemerkt.

— Wat je daar zegt, beste Charles is niet geheel en al van gezond verstand ontbloot! Wij zullen in ieder geval niet afwachten of je opmerking bewaarheid wordt, maar ons zoo spoedig mogelijk uit de voeten maken! Ik kan daarin niets oneervols zien, want alles wel beschouwd, doe ik dit alles niet uitsluitend voor mijn eigen plezier! Waar is de tasch gebleven? Ah, daar zie ik ze al liggen!

Raffles snelde er op toe en nam het zware valies weder ter hand.

— Volg mij nu maar, Charles, want ik geloof je spoedig op het goede pad te kunnen brengen!

De twee vrienden baanden zich een weg door

een dennenboschje, hetwelk de helling bedekte van den lagen heuvel, die zich over een grooten afstand langs de spoorlijn uitspreidde.

Zij waren nog geen vijf minuten onderweg of het geraas van een zeer snel naderenden trein deed hen stilstaan.

Zij konden nu nog juist een stukje van den spoordijk zien.

Het was geen trein die daar in zeer snelle vaart naderde, maar een losse locomotief met haar tender!

Maar hoe snel de machine ook reed, zoo hadden de beide mannen toch kunnen zien dat er zich behalve de machinist en de stoker, nog eenige personen op het platvorm van de kolossale machine bevonden.

Weliswaar waren zij op een afstand niet te herkennen, maar het leed voor Raffles geen twijfel of die mannen waren Sullivan en zijn helpers!

Blijkbaar waren zij van een andere zijde gewaarschuwd, dat twee in de streek onbekende toeristen, waarvan een belast was met een zware tasch, in den trein naar Largs waren gestapt en aanstonds hadden zij een extra locomotief opgecommandeerd, teneinde den trein achterna te zetten en zoo mogelijk tegelijk daarmede op het eindpunt aan te komen.

— Die duivelsche kerel schijnt het niet op te geven, bromde Charles. Ik gaf er een lief ding voor als wij maar weer veilig in onze villa in de Cromwellstreet te Londen zaten, jij als Lord William Aberdeen en ik als je trouwe medewerker.

— Met de tasch dan toch zeker? vroeg Raffles droog.

— Met of zonder de tasch! riep Charles uit.

— Kom mijn jongen, dat meen je toch niet! Dat kan je werkelijk geen ernst zijn! Nu ik deze kostbare vracht eenmaal tors, doe ik er ook geen afstand meer van!

Het geraas van de locomotief was nog nauwelijks waarneembaar.

Over eenige seconden zou zij het station van Largs bereikt hebben.

De verdwijning van de beide gewaande toeristen zou natuurlijk aanstonds worden opgemerkt en de vervolging zou opnieuw beginnen!

Raffles begreep dat het zaak was zoo snel mogelijk de kust te bereiken.

Hij begreep wel dat er thans geen sprake meer van kon zijn van een trein gebruik te maken.

Hij kon niet meer van kleederen veranderen, noch van uiterlijk daar zich de kleine koffer met de noodige vermommingen en pruiken in de geheime bergplaats van de auto bevond,

welke hij ter kwader ure naar Londen had teruggezonden.

Er was geen andere weg — zij moesten naar de kust, waar de „Zeemeermin” hen wachtte! Snel vervolgde zij den weg.

Nu en dan nam Charles de tasch over want het was een zware vracht, te meer, daar de weg thans bergopwaarts ging.

Vrij spoedig had Raffles, geleid door zijn instinct en zijn verbazend geheugen een smal pad ontdekt dat dwars door het dennenbosch over den heuvelrug voerde.

Zij volgde dit pad bijna een half uur achtereen, nu eens dalend, dan weer stijgend, zonder iemand tegen te komen.

Maar juist toen zij den laatsten heuvelkam hadden bereikt en de zee in het oog hadden gekregen vonden zij een nieuwen hinderpaal op den weg in den vorm van een veldwachter van eerbiedwaardige lengte, die plotseling verscheen.

De man stond op geen meter afstand van de beide vrienden stil en nam hen zwijgend en wantrouwend op.

Toen kwam hij nog een stap naderbij, bracht zijn hand naar zijn zak en vroeg toen:

— Mag ik weten hoe gij in deze afgelegen streek komt, mijne heeren.

— Zeker vriend — door van onze beenen gebruik te maken! antwoordde Raffles vriendelijk.

— Ik vraag verschooning, mijnheer, maar ik maak geen grapjes! zeide de dienaar des gezags op strengen toon. Mag ik uw papieren even zien?

— Onze papieren? Denkt gij soms dat wij daarmede in onzen zak loopen, vroeg Charles spottend.

— Gij hebt dus geen papieren bij u?

— Neen, goede vriend!

De blikken van den veldwachter dwaalden naar de tasch en zijn rechter hand had zijn zak bijna bereikt.

Toen zeide hij kortaf:

— Wees zoo goed die tasch eerst te openen!

— En waarom dat? vroeg Raffles.

— Omdat ik het wensch!

— Laat mij u dan eerst een verzoek doen, zeide Raffles met stemverheffing. Neem onmiddellijk uw hand van uw zak of gij zoudt het u berouwen!

Bliksemsnel had Raffles zijn revolver getrokken en op den verbaasden en overrompelden veldwachter gericht.

Langzaam trok deze zijn rechterhand terug.

— Vriend, neem hem zijn wapen eens af! zoo wendde Raffles zich tot Charles.

Deze haastte zich het bevel op te volgen

en haalde de groote dienstrevolver uit den zak van den veldwachter, die hem met bleek ge-laet maar kalm liet begaan, daar hij maar al te goed inzag dat hij thans verreweg in de minderheid was.

Hij overhandigde Raffles het wapen, die er eerst de patronen uithaalde en vervolgens de revolver op een afstand tusschen het struik-gewas wierp.

Toen wendde hij zich tot den ontwapenden veldwachter en vervolgde :

— Daarmede zult gij ons ten minste niet meer kunnen deren! En nu zult gij wel zoo goed willen zijn u even met uw rug tegen den boom te plaatsen!

— Wat wilt gij met mij doen?

— U binden, goede vriend, en het u aldus onmogelijk te maken ons te volgen!

De veldwachter trilde van woede en ver-nedering.

— Gij maakt misbruik van uw overmacht! riep hij uit. Dat had ik niet achter u gezocht!

Raffles beet zich op de lippen en fronste de wenkbrauwen.

— Goede vriend, je doet mij een kostbaren tijd verliezen, maar zoiets kan ik mij niet laten zeggen! Gij zult John Raffles van zijn ware zijde leeren kennen!

De veldwachter keek hem verbaasd en met open mond aan.

— Wat wilt gij zeggen, vroeg hij.

— Dat zult gij spoedig genoeg hooren. Ik behoef u zeker niet te vragen of gij de edele bokskunst machtig zijt?

De oogen van den reus begonnen te schit-teren.

— Natuurlijk! antwoordde hij. Welke ware Engelschman zou dat niet zijn.

— Luister dan! Wij zullen ons in een eer-lijke bokspartij met elkander meten. Mijn vriend zal scheidsrechter zijn! Slaagt gij er in mij te overwinnen, dan geef ik u mijn woord van eer — en dat woord schond ik nog nooit — dat wij beiden ons in uw handen zullen stellen tot dat gij ons hebt overgeleverd aan de naaste politiepost — maar ook geen sekonde langer! Delft gij echter het onderspit — dan zult gij ook de gevolgen daarvan moeten dragen!

— Aangenomen! riep de reus uit, zonder zich een oogenblik te bedenken.

Hij trok zijn uniformjas uit, stroopte zijn hemdsmouwen tot ver boven den elleboog op en vertoonde zoo zijn geweldige spieren.

Raffles ontdeed zich eveneens van zijn jas, en de beide mannen stelden zich tegenover elkander in postuur.

Niet zonder schrik zag Charles den strijd tegemoet.

Hij kende de kundigheden van zijn vriend volkomen en hij herinnerde zich nog zeer goed, hoe Raffles omstreeks anderhalf jaar geleden in een opwindend avontuur een der gewestelijke kampioenen van Engeland had geslagen, maar toch begreep hij evenzeer dat, als de eerste slag van den reus raak was, deze zich de moeite van den tweeden kon besparen!

Met deze armen als smidshamers zou hij een os met een enkelen slag kunnen vellen!

Maar ook nu weer bleek dat Charles zich zeer noodeloos ongerust had gemaakt.

Wel beschikte de veldwachter over een reusachtige lichaamskracht en had hij ook zijn lengte in zijn voordeel, maar daartegen-over bezat Raffles een vlugheid die door niets te evenaarden was.

Hij zelf had wel begrepen dat hij aanvan-ke lijk alleen verdedigenderwijs kon optreden.

Hij pareerde met groote behendigheid een half dozijn geweldige stooten van den reus, die hem zeker geveld zouden hebben als ze hem hadden kunnen treffen en matte hem af door voortdurend om hem heen te draaien.

Al spoedig bleek het voordeel van deze tactiek.

De reus vermoeide zich en zijn ontzagge-lijke stooten werden minder zeker en gevaar-lijk.

Het einde kwam geheel onverwacht.

Na een slag met de linkerhand, door den reus toegebracht met een kracht die een dikke eiken deur zou hebben versplinterd en dien Raffles met ongelooflijke snelheid ontweken had, bukte de Groote Onbekende zich, deed een schijnstoot met de rechterhand naar de hartstreek en bracht zijn tegenstander on-middellijk daarop met de linkerhand zulk een harden kaakslag toe, dat deze, zonder een kreet te slaken, eenige malen om zijn eigen as draaide en daarop als een blok neerviel.

De strijd had nauwelijks vijf minuten ge-duurd.

Raffles wischte zich het voorhoofd af.

— Een flinke knaap! zeide hij met onver-holen bewondering.

— Als hij tweemaal zoo vlug was, zou hij het waarachtig tegen Dempsey of tegen Tunny kunnen opnemen. Ik wil je eerlijk bekennen, dat ik in de eerste minuten een paar onaan-gename oogenblikken heb beleefd!

Hij trok snel zijn jas weder aan en wierp een blik op het beweginglooze lichaam.

— Zullen wij hem niet binden, vroeg Charles.

— Dat is in het geheel niet noodig. In het eerste kwartier is de man toch niet in staat behoorlijk te denken en van zijn ledematen gebruik te maken! En in dien tijd kunnen wij

de hut van mijn visser gemakkelijk bereikt hebben! Vooruit maar!

De twee mannen begaven zich snel weder op weg.

Om den veldwachter behoefden zij zich niet te bekommeren, want de man was slechts bewusteloos en zou over tien minuten uit zichzelf weder ontwaken.

Zij daalden vlug het smalle pad verder af en konden nu ook aan hun rechterhand het gehucht zien liggen, vanwaar de veldwachter zijn onderneming was begonnen die zulk een noodlottigen afloop voor hem had gehad.

Het bestond slechts uit een dertigtal huisjes, meerendeels uit hout gebouwd.

Op eenigen afstand daarvan vlak bij het einde van een breede inham lag een kleine houten visschershut.

— Daar woont onze man, zeide Raffles, terwijl hij naar de hut wees.

— En daar ginds zie ik onze motorboot liggen! riep Charles. Het is een pak van mijn hart!

Vlug zetten de beide mannen hun weg voort.

Binnen tien minuten hadden zij het strand en het uiteinde van den inham bereikt.

De visser zat voor de deur van zijn hut en scheen Raffles niet te kennen.

Maar toen deze hem vriendelijk op den schouder klopte eenige woorden sprak en hem een kleinen zilveren penning liet zien, stond de man dadelijk op en nam zijn strooien hoed voor hem af.

— En hebt gij goed op de „Zeemeermin” gepast? vroeg Raffles.

— Dat zou ik meenen, mijnheer!

— Kan ik hier benzine krijgen?

De visser krabde zich achter het oor.

— Benzine? Dat is van dat goedje waar jullie je automobielen mede laat rijden? Als u dat bij ons vindt mijnheer, dan kunt u meer dan ik! Ik geloof niet dat er een druppel te vinden is!

Nu was het de beurt van Raffles om een bedenkelijk gezicht te trekken.

Hij was niet regelrecht van Londen naar deze plek gekomen en hij had een zeer groot deel van den benzinevoorraad verbruikt!

Er viel echter niet te aarzelen — zij moesten vertrekken!

Zij konden dan trachten in de eerste de beste groote havenplaats den benzinevoorraad aan te vullen.

Raffles betaalde den visser ruimschoots voor de diensten die hij bewezen had en daarop scheepten zij zich aanstonds in.

Dadelijk vergewist Charles zich van den

stand van het benzinereservoir.

— Halen wij er Londen mede? vroeg Raffles.

— Met dezen voorraad komen wij niet halverwege!

Raffles dacht een oogenblik na.

— Dan moeten wij er wat anders op zien te vinden, zeide hij. Laten wij maar beginnen, het ruime sop te kiezen — eenmaal in zee zullen wij wel verder zien.

Raffles nam aan het roer plaats en Charles zette de motor aan.

Zij wuifden den visser een vriendelijk vaarwel toe en de „Zeemeermin” stevende den inham uit.

Maar zij waren nog nauwelijks goed en wel onderweg of de aandacht van Charles werd getrokken door de verschijning van een menschelijke gedaante boven op het smalle pad dat zij zoeven waren afgedaald.

De gedaante zwaaide als bezeten met de armen, en scheen teekens te willen geven aan de bewoners van het gehucht dat aan zijn voeten lag, en dat op dat oogenblik alleen bewoond werd door vrouwen, kinderen en grijsaards, daar de mannen allen op de vischvangst uit waren.

Hoewel de gedaante op dien afstand niet grooter leek dan een looden soldaatje, begreep Charles toch aanstonds dat deze driftiggebarende figuur, niemand anders kon zijn dan de veldwachter, die onder de vuisten van Raffles gevallen, en weder uit zijn bewusteloosheid ontwaakt was.

Toen hij zag dat niemand op hem lette, stormde de man des gezags met groote sprongen het strandpad af.

Het was duidelijk, dat hij de wegvarende motorboot had gezien en aanstonds had begrepen wie de vluchtelingen waren!

Charles maakte Raffles op den voortsnellenden veldwachter attent.

— Ik heb het wel gezegd — het is een stevige knaap! bromde Raffles. Ik hoop maar dat hij ons hier geen nadeel kan berokkenen!

— Zou hier in dit gehucht geen telefoon zijn?

— Dat weet ik niet — maar er is zeker een telegraaf, zooals in de meeste visschersplaatsen, al zijn zij nog zoo klein.

— Maar dan zal de kerel aanstonds naar een der havensteden telegrafeeren, riep Charles uit.

— Dat is zeer wel mogelijk, en daarom zullen wij er verstandig aan doen als wij maken dat wij uit de voeten komen!

HOOFDSTUK VII.

DE ACHTERVOLGING OP ZEE.

Charles had de motor nog wat sneller laten loopen en spoedig had de „Zeemeermin” het einde van den inham juist bereikt, toen de veldwachter als een waanzinnige op den visser toestormde, die nog steeds voor de deur van zijn hut staande, de wegvarende motorboot nakeek.

— Ik geloof dat het maar juist bijtijds was, merkte Raffles op.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Wat anders, dan dat wij aan de handen van Sullivan en zijn mannen ontsnapt zijn!

— Geloof je dat? riep de jonge man uit. Sta mij toe, dat ik er anders over denk! Je hebt toch niet vergeten, dat wij met onzen benzinevoorraad niet halverwege komen?

— Neen, maar wij zullen den voorraad reeds in Ayr, een vrij belangrijke havenplaats aan de monding van de Clyde, kunnen aanvullen!

— Als wij die tenminste bereiken!

— Waarom zouden wij niet? Zij ligt nauwelijks 25 mijlen hier vandaan, dat wil zeggen, dat wij haar binnen anderhalf uur bereikt kunnen hebben!

— Dat wil zeggen — als wij in dien tijd niet door de havenpolitie van die stad worden aangeklampt!

— Dan zou zij toch gewaarschuwd moeten zijn!

— Welnu? Je hebt toch zoeven zelf gezegd, dat het gehucht, hetwelk wij verlaten hebben, in het bezit van een telegraaf is! Largs is een havenplaats en tevens het eindpunt van een lokaalspoorweg. Het is zeer waarschijnlijk, dat daar evenzeer havenpolitie te vinden is! En als die nu ook eens op de hoogte is gebracht van onze ontmoeting zoeven op den top van den heuvel bij de zee?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar liet zijn grijze oogen over het rimpellooze watervlak glijden.

Toen trokken zijn wenkbrauwen zich samen.

— Misschien heb je wel gelijk, dat je wat pessimistisch bent uitgevallen, mijn jongen! Nu, wij zullen wel zien hoe het afloopt! Tot dusverre hebben wij nog de vrije zee voor ons!

De „Zeemeermin” stevende nu zoo snel zij wilde loopen de Golf van de Clyde uit.

Reeds bevond zij zich tusschen het vaste land van Schotland en het eilandje Meikle Cumbray.

Hier bevonden zich tamelijk veel kustvaarders en pleziervaartuigen en Raffles had al zijn stuurmanskunst noodig, om veilig door dit gewoel van scheepjes heen te komen.

Ter hoogte van Little Cumbray, dat ten zuiden van haar grootere zuster ligt, wendde Charles het hoofd om, en keek met ingespannen aandacht achter zich.

Toen vermeerderde hij, zonder een woord te spreken, den gang van den motor.

— Niet te haastig, Charles maande Raffles hem aan. Wij bevinden ons hier in een vrij nauw vaarwater en ik zou niet gaarne een dier visschersvaartuigen of plezierbootjes overvaren of er door in den grond worden geloopt!

— Best mogelijk! Maar het is evenmin gewenscht, dat Sullivan met zijn kornuiten ons achterhaalt!

— Wat zeg je daar?

— Ik zeg, dat men te Largs reeds van onze ontvluchting per motorboot kennis heeft gedragen, toen wij ons ternauwernood hadden ingescheept, want daarginds nadert een snelle boot, bemand met een half dozijn mannen, die een blauwe uniform dragen, die ik geloof te kennen!

Met een ruk wendde Raffles het hoofd om, ten einde een snellen blik achter zich te kunnen werpen!

Charles had goed gezien!

Omstreeks een mijl achter hen, met volle vaart, omdat zij het smalle vaarwater tusschen de beide kleine eilanden en het vasteland nog niet had bereikt, naderde een motorboot van grijze kleur, met het vaantje van de Engelsche havenpolitie in den top van het mastje op de voorplecht.

Zelfs met het bloote oog waren de figuren van een zestal mannen duidelijk zichtbaar.

Waarschijnlijk zouden zij reeds op de vluchtelingen gevuurd hebben, als zij niet moesten vreezen, daardoor ongelukken aan te richten, wegens het drukke verkeer in de zee-arm.

Raffles begreep, dat de minuten kostbaar waren.

Ieder oogenblik kon een der scheepjes die hier rondvoeren, de beteekenis der achtervolging begrijpen en zich in den weg der „Zeemeermin” plaatsen!

Raffles moest dus tot iederen prijs zoo spoedig mogelijk zijn boot uit dezen gevaarlijken zee-arm sturen.

Hij staarde nu weder recht voor zich uit

en bepaalde al zijn aandacht tot het stuurwiel.

De boot snelde over het diepblauwe water van de golf en na een half uur had zij deze gevaarlijke plek achter zich.

Maar ook de politieboot had zich nu bevrijd uit de menigte schepen van allerlei aard en scheen haar vaart te vermeerderen.

— Die boot loopt drommels snel! riep Charles uit.

— Zoo? Dat is niet zeer aangenaam voor ons, want de „Zeemeermin” behoort niet tot onze snelste booten, ofschoon zij toch haar 30 knopen in het uur haalt! Is er een kijker aan boord?

— Er moet er een in de kajuit liggen.

— Haal dien dan, en zie eens, welke wapens zij daarginds aan boord hebben!

Charles snelde de kleine trap naar de kajuit af en keerde spoedig terug, gewapend met een voortreffelijken kijker, dien hij aanstonds op de politieboot richtte.

Eenige oogenblikken later liet hij het instrument weder zakken.

Zijn gelaat vertoonde een ernstige uitdrukking.

— Welnu, vroeg Raffles.

— Zij voeren een klein snelvuurkanon, ik denk een tweeduims, op de voorplecht en een tweede op de achterplecht!

— Komaan, dat ziet er goed uit! Dan zullen wij dus alleen op de snelheid van onze boot moeten rekenen!

— Maar als wij hun niet spoedig kunnen ontloopen, dan kunnen wij onmogelijk de haven van Ayr binnen vallen om bezine in te nemen!

— Dan moeten wij met den voorraad zien toe te komen, tot wij hen genoeg achter ons gelaten hebben! In het uiterste geval loopen wij een haven binnen, die aan een spoorlijn gelegen is en wagen het er op, onze reis per trein voort te zetten!

Er ging een half uur voorbij, zonder dat de beide mannen veel spreken.

Van tijd tot tijd richtte Charles den kijker op de politieboot.

Eindelijk riep hij uit:

— Ik geloof niet, dat zij op ons winnen!

— Dat is niet voldoende, Charles! Wij moeten het op hen doen!

De „Zeemeermin” bevond zich nu in het breedste gedeelte van de Golf van de Clyde.

Rechts doemde de grillige kust van het groote eiland Arran op, heuvelachtig en met boschjes begroeid, en slechts flauw zichtbaar door den grooten afstand.

Het aantal schepen was verminderd, en ieder oogenblik vreesde Charles, het schot

van het kleine kanon der politieboot te hooren en de eerste granaat nabij de motorboot te zien inslaan.

Hij versnelde de vaart nog eenigszins, op gevaar, den benzinevoorraad nog sneller uit te putten.

Binnen een kwartier zouden de vluchtelingen de stad Ayr bereikt kunnen hebben.

Reeds konden zij de huizen aan de uitgestrekte kade door den kijker duidelijk onderscheiden.

Als zij even voor de stad een aanlegplaats zochten, in een der kleine kreeken, waaraan de kust van Schotland zoo bijzonder rijk is, dan zouden zij wellicht hun vijanden nog kunnen ontkomen!

Maar eensklaps slaakte Raffles een kreet!

Hij wees met den vinger naar een klein scheepje, dat snel door de golven kliefde en regelrecht op de „Zeemeermin” aanvoer!

Blijkbaar was het zooeven uit de haven van Ayr vertrokken.

Charles tuurde door zijn kijker naar de naderende boot.

Toen riep hij op doffen toon.

— Een tweede motorboot! Wij zijn ingesloten! Er valt nu niet aan te ontkomen!

— Dat zullen wij zien! kwam het vastberaden uit den mond van den Grooten Onbekende.

— Maar zij zullen over een kwartier bij ons zijn!

— Als wij in deze richting blijven doorvaren zeker! Als wij de kust blijven houden, loopen wij hun onherroepelijk in de armen!

— Wat wil je dan doen?

— De vrije zee opzoeken!

— Daar zal het te laat voor zijn! Zij zullen ons den pas afsnijden!

— Wij moeten het toch probeeren! Het is onze eenige kans!

Reeds onder het spreken had Raffles het roer omgegooid.

De boot zwenkte aanstonds met een sierlijken boog, en hield recht op de zuidelijkste punt van het eiland Arran aan.

Maar de politieboot uit Ayr scheen de bedoeling te hebben begrepen!

Op haar beurt wendde zij, en trachtte den vluchtelingen den pas af te snijden!

Het was een hachelijk oogenblik!

Achter de vluchtelingen bevond zich de politieboot uit Largs, die weliswaar geen terrein op hen gewonnen had maar hen toch ook niet uit het oog had verloren en voor hen stelde de boot van de havenautoriteiten van Ayr blijkbaar alles in het werk om hen te beletten, de open zee te bereiken!

Het gevaar dreigde.

Raffles had de lippen op elkander geklemd.

— Kan zij niet harder loopen? vroeg hij.

— Jawel, maar ten koste van den benzinevoorraad!

— Laat haar dan harder gaan! Wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen! Ik denk er nog niet aan om mij over te geven. Op zee zullen wij, als de benzine op mocht raken wel een of andere visschersboot vinden, waarvan de kapitein ons aan boord wil nemen.

Charles zette de kraan van den gastoevoer nog wat verder open en de „Zeemeermin” doorkliefde met verhoogde snelheid de golven van de Clyde.

Het werd nu als het ware een wedren, wie het eerst de Zuidelijke kaap van het eiland Arran gerond zou hebben.

Als de politieboot er werkelijk in zou slagen aan de beide vluchtelingen den pas af te snijden, dan zouden deze alle hoop op ontvluchting moeten laten varen.

Het scheepvaartverkeer was hier nog tamelijk druk en spoedig zouden er andere schepen aan de acht deelnemen.

Charles zette er dus alles op om de „Zeemeermin” zooveel mogelijk vaart te geven.

Raffles sprak niet meer maar hield het oog onafgebroken op het kompas gericht.

Steeds meer naderden zij de kust van Arran die na een half uur zichtbaar werd.

Toen slaakte Charles een kreet van vreugde.

— Wij zijn er eerder, riep hij uit.

— Dan is nog niet alles verloren!

Misschien zag ook de motorboot uit Ayr, dat haar slachtoffer haar dreigde te ontsnappen, want zij zette er alles op om haar snelheid te vergrooten.

Ook de eerste boot hadden de vluchtelingen niet van zich kunnen afschudden.

Wel leek de afstand een weinig verminderd te zijn, maar toch was de politieboot nog steeds goed zichtbaar.

Nog een half uur, en toen werd de vuurtoren van Kildonan, de Zuidelijkste havenplaats van het groote eiland zichtbaar.

Met vaste hand stuurde Raffles de „Zeemeermin” zuidwaarts van het kleine eilandje Pladda.

Het was hoog tijd, want de boot uit Ayr zat hen dicht op de hielen!

Charles had zijn kijker voor het oog gebracht.

Op het dek van de boot kon hij duidelijk een achttal personen ontdekken, waarvan minstens de helft in uniform was.

Maar hij kon geen enkel kanon aan boord van deze boot ontdekken.

Daarentegen schenen de meeste opvarenden met een geweer gewapend te zijn.

Als het tot een gevecht kwam, zouden de

vluchtelingen dus zeker aan het kortste einde trekken, daar zij met hun revolver niet tegen de verdragende geweren waren opgewassen.

Maar in ieder geval was het grootste gevaar nu toch geweken.

Het Noordkanaal breidde zich nu in zijn volle breedte voor hen uit.

Zij zouden nog den zuidelijksten uithoek van het schiereiland Cantire moeten ronden, dat ver voorbij Arran in zee uitsteekt en dat als het ware een zeer lange tong vormt, die Schotland tegen den Atlantischen Oceaan uitsteekt.

De afstand van Kildonan tot het Sandaeiland, hetwelk ten zuiden van Cantire gelegen is en waarop zich de groote vuurtoren verheft die den ingang van het Noordkanaal des nachts moet aangeven, bedraagt in rechte lijn ongeveer twintig mijlen.

De „Zeemeermin” legde dezen afstand in ongeveer vijftig minuten af.

Maar haar achtervolgers hadden geen kamp gegeven.

Zij waren nog steeds duidelijk zichtbaar en de afstand scheen zelfs iets minder te zijn geworden!

Met opzet stuurde Raffles zoo veel mogelijk in de buurt van andere schepen, teneinde de boot die met kanonnen bewapend was te beletten eenige granaten op hem af te zenden.

Eenmaal voorbij het eiland Sanda, lag de Atlantische Oceaan voor de „Zeemeermin” open!

— Als wij hier eens aan land gingen, stelde Charles voor.

— Dat zou zeer onvoorzichtig zijn, mijn jongen. Ten eerste is er op Cantire hoegenaamd geen spoorweg te vinden, ten tweede ben ik niet voldoende op de hoogte van de kustlijn, zoodat ik geen goede ankerplaats zou kunnen vinden, en ten derde, zitten de heeren van de politie ons al te dicht op de hielen! Zij zouden zien waar wij aan land gaan en ons binnen een half uur hebben ingehaald!

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Hoeveel benzine hebben wij nog ongeveer?

— Wij kunnen er nog een honderdtal mijlen of misschien iets meer mee varen!

— Er is geen kwestie van, dat we Londen kunnen halen?

— Dat is volkomen uitgesloten.

— En een andere havenplaats is te gevaarlijk! Dan schiet er ook niet anders op over dan dat wij ons in zee wagen, in de hoop, dat onze vijanden de achtervolging opgeven! Als wij werkelijk nog een honderd twintig mijlen verder komen, dan waarborg ik je onze veiligheid, Charles!

HOOFDSTUK VIII.

EEN ONTMOETING MET EEN ENGELSCH SMALDEEL.

De „Zeemeermin” stevende nu met onverminderde vaart den Grooten Oceaan in.

Hoewel niet groot, was zij volkomen zeewaardig, en bovendien was het zoo stil dat de golven ternauwernood rimpelden.

Tot zijn verbazing zag Charles dat Raffles in noordelijke richting stuurde in plaats van zuidwaarts aan te houden.

Een oogenblik vroeg de jonge man zich af of Raffles van plan kon zijn op het eiland Islay aan te houden.

Maar dadelijk liet hij dit vermoeden weer varen, want hij bezat genoeg aardrijkskundige kennis van zijn land om te weten dat dit eiland, op de Westkust van Schotland gelegen, nog veel minder kans bood om er ongezien te landen en vooral om er ongemerkt weder van te vertrekken dan het schiereiland Cantire.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik achter zich.

Met de hardnekkigheid van bulhonden bleven de beide boten, die nu dicht naast elkander voeren, de achtervolging voortzetten.

Tot zijn verbazing merkte Charles dat zij blijkbaar geen moeite meer deden de vluchtelingen in te halen.

Ook verwonderde het hem, dat de boot met de beide snelvuurkanonnetjes ook thans nog geen enkel schot gelost had, hetgeen nu toch zeer goed mogelijk was, daar de zee hier vrijwel verlaten was.

In ieder geval zou het vuren op de vluchtelingen op dit oogenblik voor andere schepen volstrekt geen gevaar hebben opgeleverd.

Maar plotseling schoot hem de oplossing van dit raadsel te binnen!

Hij begreep dat de veldwachter dien Raffles bij het kleine visschersgehucht had neergeslagen den visscher ondervraagd had aan wien de bewaking van de motorboot was toevertrouwd.

De oude man had zeker geklapt en in zijn schrik medegedeeld dat de „Zeemeermin” nog slechts bezine aan boord had voor een vaart van een paar honderd mijlen!

Op deze wijze kon de werkeloosheid van de politieboot, met Sullivan aan boord, althans verklaard worden!

Zij behoefden immers niets anders te doen dan de „Zeemeermin” in het oog te houden.

Vroeg of laat moest de benzinevoorraad uitgeput geraken en dan zouden de vluchtelingen zonder slag of stoot in handen van de

achtervolgers vallen.

Bovendien zou een goed gemikt granaatschot de kleine motorboot naar den kelder kunnen zenden en dan zou tevens de kostbare tasch verloren gaan!

Charles deelde Raffles zijn inzichten mede.

Deze maakte een onverschillig gebaar.

— Je kunt wel gelijk hebben! Het doet er overigens weinig toe! Als zij harder konden loopen dan wij nu doen, dan zouden zij, geloof ik, wel wat dichterbij komen!

Hij hield even op en vervolgde toen:

— Ik zou wel een opmerking willen maken die ik van nog grooter gewicht acht!

— Laat eens hooren.

— Ik heb honger!

Charles barstte in lachen uit.

— Het is waar — onder al die bedrijven hebben wij vergeten onze maag behoorlijk te verzorgen! Er is toch hoop ik iets eetsbaars aan boord?

— Ik had Henderson ten minste gelast voor een week verduurzaamde levensmiddelen aan boord te brengen! Ik vond het zelf wel wat overdreven, maar ik ben nu toch maar blij dat ik rekening heb gehouden met de omstandigheid dat onze kleine onderneming toch wel eens anders zou kunnen afloopen dan wij ons hadden voorgesteld!

— Nu! dan zal ik maar eens spoedig mijn kunsten als kok gaan vertoonen, riep Charles uit. Kun je mij op het oogenblik missen?

— Wel zeker! Als er iets bijzonders gebeurt, dan zal ik je wel door de spreekbuis waarschuwen.

— Afgesproken.

Charles daalde de trap naar de kajuit af en was spoedig druk bezig in de kleine kombuis die zich daar naast bevond.

Binnen een half uur tijds had hij een maaltijd bereid die klonk als een klok.

Hij zette de verschillende schalen, borden en glazen en een flesch goede ale op een dienblad en besteeg de trap weder.

Maar halverwege bleef hij plotseling staan.

Zijn oor had een dofrommelend geluid vernomen, gevolgd door een daverenden slag.

Verschrikt vroeg hij zich af of de politieboot het vuur op de „Zeemeermin” had geopend.

Zoo snel hij kon begaf hij zich aan dek.

Raffles stond even kalm als altijd aan het stuur.

Hij keek Charles glimlachend aan en zeide:

— Het verheugt mij dat je er bent, mijn jongen, ik begin grooten trek te krijgen!

Charles zette snel het blad op een kleine tafel neder.

— Schieten ze op ons? vroeg hij ongerust.

— In het geheel niet! antwoordde Raffles rustig.

— Maar ik meende toch dat ik het geluid van een losbarsting hoorde, hernam Charles.

— Ge hebt goed gehoord — maar dat geluid was niet afkomstig van de politiebooten! Draai je maar eens om!

Charles wendde het hoofd om en wierp een blik over de golven.

Hij slaakte een kreet van verbazing, waarin ook eenige schrik gemengd was.

Aan den gezichtseinder, met het bloote oog nog juist even zichtbaar, was een eskader zichtbaar.

Het geoefend oog van den jongen man kon zich daaromtrent geen oogenblik bedriegen — het was een eskader van de Engelsche vloot!

Er bevonden zich daar een viertal groote slagschepen, vijf kruisers en een twintigtal torpedojagers.

Al deze schepen bewogen zich langzaam in zuidelijke richting.

Voor hen uit, niet veel grooter dan een stip schijnend, bewoog zich nog een ander vaartuig.

En ten slotte op eenigen afstand daarvan een voorwerp dat Charles niet aanstonds kon onderscheiden!

— Wat moet dat beteekenen! riep de jonge man uit. Wat doen die oorlogsschepen daar?

— Heel eenvoudig, mijn jongen — zij houden schietoefeningen! Zie je daar ginds op ongeveer vier of vijf mijlen van het smaldeel verwijderd dat kleine scheepje? Dat is een stoombarkas en het voorwerp daar achter is een drijvende schijf die door de barkas wordt voortgetrokken met behulp van een lijn die bijna een kilometer lang is.

— Maar dat treft bijzonder onaangenaam! riep Charles uit. Als wij in deze richting blijven doorvaren dan komen wij juist in het vaarwater van die schietende monsters terecht!

— Dat geloof ik ook, hernam Raffles kalm. Maar omdat wij er toch niets aan doen kunnen, zou ik je willen voorstellen in afwachting onzen maaltijd te gebruiken. Het duurt nog minstens een uur voor wij dat smaldeel bereikt hebben.

Charles schoof zwijgend het tafeltje naderbij.

De waarheid is dat hij zich alles behalve op zijn gemak gevoelde.

Maar Raffles stond daar zoo rustig en onbewogen aan het stuurrad — hij scheen zich

zoo weinig van deze ontmoeting aan te trekken, dat Charles het niet waagde zijn vrees onder woorden te brengen.

Om beurten aten en stuurden zij.

De beide politiebooten schenen nu hun vaart eenigszins versneld te hebben.

Het was duidelijk dat ook zij de vurende schepen hadden opgemerkt.

Het was op dat oogenblik zes uur in den middag en de zon begon reeds naar de kim te neigen.

Het uitgestrekte watervlak lag daar zoo stil als een meer.

Met ongeregelde tusschenpoozen barstte een vuurstraal uit een van de reuzenkanonnen los.

Eenige seconden later klonk een dof gerommel en een paar tellen daarna barstte een granaat met luid geraas op of bij de schijf uiteen.

Soms wierpen zij een waterzuil op, die op zeer verren afstand zichtbaar was.

Toen de beide vrienden hun maaltijd hadden beëindigd bevond de Zeemeermin zich op nauwelijks twee mijlen afstand van de oorlogsschepen, die nu in slagorde geschaard, dat wil zeggen in den vorm van een V, met de punt in de richting van de drijvende schijf wijzend, langzaam voortstoomde.

Door den kijker waren de matrozen en de officieren op de dekken duidelijk zichtbaar.

Plotseling slaakte Charles een kreet.

Hij wees op den grooten mast van een groot slagschip, in welks top juist een internationale seinvlag werd geheschen.

— Zij waarschuwen ons, riep hij uit. Zij seinen: „Blijf uit onzen koers!”

— Dat is erg vriendelijk van hen, maar ik ben niet van plan mijn koers te wijzigen. Die rij schepen is minstens een uur gaans lang en als ik daar omheen moet varen, dan verlies ik een kostbaren tijd.

— Maar zij zullen ons in den grond schieten.

— O, zoo ver zijn wij nog niet.

Charles had den kijker weder voor het oog gebracht.

Hij kon nu duidelijk zien hoe op het groote slagschip al weder een nieuwe serie seinvlaggen aan de vlaggentouwen werd bevestigd.

Een oogenblik later gingen de vlaggen omhoog.

— Wat vertellen zij nu? vroeg Raffles onverstoorbaar.

— Zij seinen: „Stop onmiddellijk! Gij loopt groot gevaar!”

— Wel, dat zal ik zelf wel beoordeelen, merkte Raffles op. Ik heb mijn doel en ik geloof dat het goed is.

En tot ontsteltenis van Charles stuurde Raffles de Zeemeermin in rechte lijn door, juist op de naderende rij oorlogsschepen toe.

De toestand was op dit oogenblik als volgt: Rechts van de Zeemeermin en ongeveer op dezelfde hoogte stoomde de klein stoombarakas, de drijvende schijf bevond zich juist voor de motorboot, op ongeveer vijfhonderd meter en zou binnen een minuut uit haar koers verdwenen zijn: Links, thans omstreeks drie mijlen achter de schijf, kwam nu met volle vaart in schuinsche richting het grootte slagschip aanzetten, en daar achter volgden de anderen, telkens met tusschenruimten van een vijfhonderd meter.

Een paar snelle torpedojagers schoten als vlugge bruinvisschen in alle richtingen tusschen de oorlogsschepen heen en weder.

Raffles had den afstand zeer nauwkeurig berekend.

Zonder acht te slaan op het seinen van het oorlogsschip stuurde hij de motorboot met vaste hand en in rechte lijn door de golven.

Op nauwelijks vijftig meter afstand ging zij voorbij den voorsteven van het grijze zee-monster.

Zoo dicht voer de motorboot langs het oorlogsschip dat de beide mannen duidelijk het geschreeuw van de opgewonden bemanning konden hooren.

Een oogenblik later was het slagschip achter hen langs gevaren.

Maar Raffles had zijn doel bereikt.

De beide politieboten hadden het niet gewaagd hem dit kuntstuk na te doen.

Daartoe zou trouwens de tijd ontbroken hebben.

Zij moesten dus wachten tot de geheele rij schepen gepasseerd was en daarmede zou zeker een drie kwartier verlopen.

Ten minste dat meende Raffles.

Maar hij had gerekend buiten de wonderbaarlijke uitvinding van Marconi — de draadloze telegrafie.

En hij zou spoedig gewaar worden dat Sullivan zich van deze vinding wist te bedienen.

In de kabine van den Marconigraaf aan boord van het grootste slagschip knetterden de blauwe vonken van het toestel voor draadloze telegrafie — en vijftien seconden later wist de bevelhebber wie de bestuurder was van de kleine motorboot die het gewaagd had dwars door zijn gevechtlinie heen te breken.

Het gesprek duurde kort maar het was veel beteekenend.

Een der torpedojagers, welke schepen eveneens allen van draadloze telegrafie waren voorzien, kreeg een opdracht de Zeemeermin

na te zetten.

Een vlaggesein aan boord van het admiraalschip gebod alle andere schepen van het smal-deel onmiddellijk bij te draaien en te stoppen.

De ankerkettingen liepen met groot geraas over de windassen en spoedig lagen alle oorlogsschepen onbeweeglijk voor anker.

Er werden nog eenige seinen gewisseld met de beide motorbooten — en even later konden zij ongedeerd op hun beurt door de linie der oorlogsschepen heenvaren.

Maar met dat alles was toch drie kwartier verloren gegaan en de beide vluchtelingen hadden den tijd niet ongebruikt voorbij laten gaan.

De ontmoeting met het eskader had plaats gehad omstreeks tien mijlen ten noordwesten van Islay.

Charles had den kijker geen oogenblik laten zakken.

Hij had er een voorgevoel van dat het gevaar nog niet geweken was maar dat het integendeel in omvang nog zeer aanzienlijk was toegenomen.

En het vervolg zou hem spoedig in het gelijk stellen.

Hij zag hoe een der torpedojagers zich van het smaldeel losmaakte, en zich bij de politieboten voegde nadat deze door de linie heen waren gevaren.

Aanstands begreep hij de beteekenis van deze manoeuvre.

Hij trad op Raffles toe en legde hem de hand op den schouder.

— Ik geloof dat wij er ditmaal bij zijn, Edward, zeide hij op gedempten toon.

— Hoe zoo? vroeg Raffles.

— Omdat wij de draadloze telegrafie vergeten hebben. Sullivan heeft het admiraalschip gewaarschuwd en de bevelhebber heeft hun een torpedojager ter hulp gezonden!

Raffles verbleekte een weinig, maar 't was ook het eenige uiterlijke teeken van zijn aandoening.

Toen sprak hij met vaste stem:

— Zij hebben ons nog niet! Hoeveel benzine heb je nog?

— Voor ongeveer zeventig mijlen!

— Laat hem dan zoo hard loopen als je kunt.

— Ik zal doen wat je zegt, Edward, zeide Charles op zachten toon.

Hij verdween een oogenblik in de kleine machinekamer en gaf nog meer gas.

Raffles wierp een blik achter zich.

De drie schepen voeren nu naast elkaar, de torpedojager in het midden.

Raffles klemde de tanden op elkaar.

— Als ik het maar kan halen — tot daar — dan zullen zij mij niet krijgen.

Charles stak zijn hoofd weder boven het dek uit.

— Veel harder dan nu kan het niet gaan Edward!

— Ik geloof dat het voldoende is! Wij loopen nu zeker vijf en dertig knopen en de torpedojager haalt er zeker niet meer!

Charles antwoordde niet.

Hij bemerkte dat Raffles nog altijd in Noord-Westelijke richting aanhield.

En ofschoon hij niet kon begrijpen, wat de Groote Onbekende voor had, zoo maakte hij toch geen enkele opmerking.

Hij begreep wel, dat Raffles een plan had, hetwelk hij thans ten uitvoer poogde te leggen — het eenige plan, welks welslagen hen zou kunnen redden!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken” : is een uitspraak van Lord Lister

---

HOOFDSTUK IX.

EEN EILAND ALS MUIZENVAL.

Toen de „Zeemeermin” zich ter hoogte van het Tiree eiland bevond, ongeveer dertig mijlen ten zuiden van het zuidelijkste eilandje der Hebridengroep was de afstand tusschen de motorboot en haar achtervolgers nu niet merkbaar afgenomen.

Maar Charles keek telkens met een angstig gelaat naar het pijlglas van den benzinetank.

Juist kwam er een krachtige wind opsteken, die in noordelijke richting woei.

— Hebben wij zeilen aan boord? vroeg Raffles, die zijn plaats aan het stuurrad geen oogenblik had willen verlaten.

— Zeker!

— Sla dan het groote zeil aan. Er staat een gunstige wind die voortdurend in kracht toeneemt.

Charles gehoorzaamde zoo snel hij kan en spoedig had hij het zeil aan den kleinen mast geheschen.

Aanstands versnelde de boot haar vaart, en Charles kon den benzinevoorraad wat zuiniger behandelen.

— Voor hoe lang hebben wij nu nog? vroeg Raffles.

— Als wij dezen wind houden, voor ongeveer dertig mijlen.

— Dat is voldoende, was alles wat Raffles zeide.

Bijna een uur verstreek.

Toen zag Charles aan de kim een grijze streep opdoemen.

— Wat is dat daarginds? riep hij uit.

— Dat is Bernera, antwoordde Raffles kalm.

— Wat is Bernera?

— Een zeer klein eilandje, het zuidelijkste van de Hebriden-eilanden.

— Je schijnt er recht op aan te houden.

— Dat doe ik ook.

— Is dat eilandje bewoond?

— Zoo goed als niet. De vuurtorenwachter woont er met zijn gezin, en een dozijn visschers — en dat is alles.

— Wat wil je daar in 's hemelsnaam uitvoeren!

— Dat zul je wel zien.

— Ken je het eiland?

— Als de bibliotheek in onze villa.

De duisternis begon nu langzamerhand te vallen.

De politiebooten en de torpedojager, die

geen zeil voeren, waren een weinig achtergeraakt.

Maar plotseling dreunde een donderende, dof rammelende slag over de golven.

Een granaat, door den torpedojager afgevuurd, viel op vijfhonderd meter naast de „Zeemeermin” in zee.

— Een waarschuwingsschot, merkte Raffles kalm op. Wij zullen wat voort moeten maken.

— Maar wij hebben voor geen drie mijlen benzine meer, riep Charles wanhopig uit.

— Dat is juist voldoende, hernam Raffles.

Even later viel een tweede granaat, nu vrij wat dichterbij, met luid geraas in de golven.

Maar het land was nu nabij!

Raffles begon in zigzaggen te varen, ten einde zoo min mogelijk trefkans aan den kanonnier van den torpedojager te bieden.

De duisternis viel nu snel, en de schoten kwamen alle tamelijk ver van de „Zeemeermin” neder.

Maar eensklaps verhelderde een verblindende straal de zee!

De vuurtoren had zijn licht ontstoken!

Aanstands richtte de torpedojager zijn kanonnen opnieuw op de vluchtende motorboot, die nu fel afstak tegen het schitterende witte licht van den vuurtoren!

Een granaat nam den mast weg, een tweede suisde rakelings over het dek!

Nog enkele seconden, die over het lot van de vluchtelingen konden beslissen....

Toen stuurde Raffles de ranke boot met vaste hand een soort smallen inham in....

Het wordt nu tijd, dat wij ons een gaan bemoeien, met de achtervolgers.

Sullivan had zich middenop den oceaen aan boord van den torpedojager begeven, ten einde de expeditie tegen zijn doodsvijand persoonlijk te leiden.

Ieder oogenblik meende hij, de motorboot minder snel te zien loopen en telkens kwam hij bedrogen uit.

Ten einde raad vroeg hij ten slotte, vreezende, dat Raffles hem toch nog zou ontgaan, de „Zeemeermin” met het kanon te bestoken.

In de lichtbaan van den vuurtoren geloofde hij de boot van den Grooten Onbekende ieder oogenblik met luid geraas in de ucht te zien vliegen!

Maar eensklaps was het scheepje verdwenen!

Sullivan stiet een vloek uit.

Dat was een tegenvaller!

Maar hij gaf den moed niet op.

Raffles was hier binnengeloopen, in gindschen inham en hij zat daar nu opgesloten als een kikvorsch in een flesch, ha ha!

De drie booten waren nu op hun beurt den inham genaderd en voeren er voorzichtig in, daar zij in deze wateren niet bekend waren.

Het was nog juist licht genoeg om te kunnen zien, dat de inham uitliep op een soort binnenmeertje, dat aan alle kanten door rotsen omgeven was.

De kapitein zoowel als Sullivan slaakten een luiden kreet van verbazing!

Van de achtervolgde motorboot was geen spoor meer te zien!

Het was alsof de golven haar eensklaps verzwolgen hadden!

De beide mannen keken elkaar verstomd aan.

Sullivan was de eerste die weder kon spreken.

— Wij hebben de boot van dien vervloekten Raffles toch hier binnen zien varen, niet waar, vroeg hij.

— Daaraan kan geen oogenblik twijfel bestaan! antwoordde de commandant.

— Welnu, dan zou ik van u gaarne vernemen, waar de motorboot gebleven is! Dit kleine meertje, ternauwernood honderdvijftig meter lang en breed, is, voor zoo ver ik zien kan, door rotsen omringd en geheel ingesloten! Het is ook uitgesloten, dat de motorboot ons in de nauwe passage hierheen weder is voorbijgevaaren, zonder dat wij het gezien hebben! En de wonderen zijn de wereld uit!

Er kan toch geen wonder gebeurd zijn?

— Ik begrijp er zelfs niets van! zeide hij. Maar wij zullen de zaak eens onderzoeken! Er moet toch ergens een nauwe uitgang zijn, dien wij van deze plek niet kunnen zien!

Het was intusschen geheel donker geworden.

— Is het zoeklicht nu eindelijk hersteld, Hondson? vroeg de kapitein ongeduldig aan den tweeden luitenant, die met den mécanicien bezig was aan het groote toestel, dat voor op den boeg van den torpedojager stond.

— Over een kwartier. Sir! antwoordde de luitenant.

— Dat hoop ik! Al het zoo even gewerkt had zooals het op een schip van Zijner Majesteit Koninklijke Marine behoort, dan hadden wij dien rakker reeds lang in den grond geboord

Een kwartier verstreek.

Toen straalde eensklaps een schel wit licht over het kalme water van het binnenmeertje.

Het krachtige zoeklicht werkte!

Tot in de verste hoeken verlichte het de watervlakte en de omringende rotsen.

Toen zeide Sullivan:

— Met uw welnemen zal ik mij weder aan boord van de politieboot begeven, die kleiner en dus beter geschikt is, en deze rotsen onderzoeken!

— Ga uw gang, mijnheer!

Sullivan ging aan boord van de politieboot en gaf op korten toon eenige bevelen.

Langzaam voer de boot om de geheele baai heen.

Maar overal stonden de rotsen dicht aaneen.

Geen enkele opening, geen scheur, geen spleet, groot genoeg, om er een haring door te laten.

Als een onafgebroken muur, veertig meter hoog, liepen de rotsen als een kring om het kalme water.

Sullivan meende te stikken van woede.

— Voor den duivel. Zij hebben toch geen duikboot gebruikt schreeuwde hij. Het zijn toch geen stekeltjes of goudvisschen. Zij kunnen toch niet vliegen. Zoekt nog maar eens, mannen.

Weer voer de boot rondom den muur van rotsen, met hetzelfde resultaat.

Met een gelaat, wit van drift, de vuisten gebald, begaf Sullivan zich na deze tweede onderzoeking weder aan boord van den torpedojager.

— Welnu, mijnheer? vroeg de kapitein.

— Welnu, niets.

— Wat zegt gij daar? Geen uitgang? Maar dit is onmogelijk, riep de kapitein. Er moet er een zijn.

— Dat dacht ik ook. En toch is er geen. Overtuig u dan zelf.

— Dat ben ik zeker voornemens, mijnheer. Gij moet u vergissen. Ik geloof niet aan sprookjes. Zet een sloep uit, beval hij.

Er werd een sloep gestreken en de kapitein stapte met eenige mannen in het kleine bootje.

Ruim een half uur verstreek.

Toen keerde hij terug.

Zijn gelaat was nog bleeker dan dat van Sullivan.

— Daar moet de duivel de hand in hebben zeide hij met gesmoorde stem.

— Ik ben blij, dat gij er zoo overdenkt, mijnheer, zeide Sullivan op koelen toon. Wij zullen het beste doen, maar weder het meertje te verlaten, en hier in de buurt op de kust te zoeken. Wellicht hebben wij ons toch zoo even vergist, en is Raffles toch niet den inham ingevaren, die op dit meertje uitkomt.

Een woedende kreet van den luitenant

deed hem eensklaps ophouden.

— Wat is er te doen, Sir? vroeg de kapitein, op hoogen toon. Vergeet gij, dat gij u aan boord van een van Zijner Majesteits oorlogsbodems bevindt?

— Ik vraag u verschooning, Sir, maar ik kon mij niet inhouden. Ik verzoek u, een blik achter u te werpen.

Ongerust draaide de kapitein zich om, ten einde een blik op de deining van het meertje te werpen.

Een kreet van woede ontsnapte hem.

Op de plek, waar de smalle inham in het meertje overging, stak thans een rij scherpe klippen boven het water uit.

Aanstands had de bevelhebber alles begrepen.

Het was vloed, toen de booten het meertje invoeren, en het hooge water had de verraderlijke klippen bedekt.

Maar sindsdien waren ruim twee uren verlopen.

En de eb had de rotsen, die als het ware een drempel vormen, boven de golven doen verrijzen.

De drie booten waren als muizen in een val opgesloten.

Plotseling deed een heldere lach boven hun hoofd hen opzien.

Boven op de rots, aan gene zijde van den klippengordel, stond een man.

Het was John Raffles.

— Gij ziet, mijnheer Sullivan, riep hij met stentorstem, dat gij nooit te vroeg victorie moet kraaien. En ook moet gij voortaan beter toezien als gij iets onderzoekt. Dan zoudt gij bijvoorbeeld ontdekt hebben dat de rotsen rondom dit meertje toch niet zoo geheel massief zijn, als het wel lijkt. Dan zoudt gij bevonden hebben, dat er een zeer kleine opening is, juist groot genoeg, om een bootje als het mijne door te laten, die met grijs zeildoek, met lood bezwaard, is afgesloten. Het is waar, dat het thans nacht is, en dat wil ik dan ook wel in aanmerking nemen. Zoek nog maar eens, en gij zult het wel vinden. Het gat is ongeveer twee meter breed en anderhalven meter hoog. En nu zal ik u moeten verlaten, want mijn tijd is beperkt. Mijn benzinevoorraad heb ik bij den vuurtorenwachter aangevuld. Een alleraardigst man, dien ik alleen wat krachtig heb moeten toespreken. Vaarwel mijne heeren, en een anderen keer meer succes.

De gedaante verdween, voor de politiemannen van hun verbazing en woede gekomen waren.

Toen Sullivan eindelijk met verstikte stem last tot vuren gaf, sloegen de kogels slechts tegen de naaste rots te pletter.

Maar op eenigen afstand klonk het lustig geknetter van een motor, die met volle snelheid draaide.

De volgende aflevering bevat:

Een Avontuur onder de Toearegs

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885